

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ภาษาคือเครื่องมือสื่อความคิด มนุษย์มีสมองสำหรับนึกคิด เมื่ออยู่ร่วมกัน
ย่อมเกิดความต้องการที่จะถ่ายทอดความคิดซึ่งกันและกันโดยใ้ภาษา ซึ่งแสดงออกด้วย
การพูด การเขียนและการแสดงสีหน้าท่าทาง แครร์รอลล์ (Carroll) ให้คำนิยามภาษาว่า
เป็นพฤติกรรมชนิดหนึ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ มีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับสภาพสังคมและ
เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคม และกล่าวอีกว่าภาษาเป็นระบบที่ใช้สื่อสารคือถ่ายทอดชาว-
สาร ความคิด ความรู้สึกจากบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลหนึ่ง ระบบในนี้ส่วนใหญ่เป็นการพูด²

แมคกีนิตี³ (Mac Ginitie) กล่าวว่า ภาษาเป็นระบบที่มีแบบแผนและเป็น
พฤติกรรมที่เป็นนามธรรม รวมทั้งเป็นระบบซ่อนเร้นหาหรือความหมาย และระบบ
การแสดงออกหรือเครื่องหมาย

ความสำคัญของภาษา

ในชีวิตของคนเราภาษาเข้ามามีบทบาทแทบทุกลมหายใจ เพราะภาษาเป็นพื้นฐาน
พฤติกรรมทุกชนิดของมนุษย์ แครร์รอลล์ กล่าวว่าภาษาใ้ควบคุมพฤติกรรมของแต่ละคน ทำ
ใ้บุคคลคิดและแสดงกริยาอาการใ้สะดวกขึ้น

¹J.B. Carroll, Language and Communication (Prentice-Hall, Inc., c 1964), p.7.

²Ibid., p.3 - 4.

³Walter M. Mac Ginitie, "Language Development," Encyclopedia of Education Research 4th ed. (n.d.), 686.

⁴Carroll, loc. cit.

นอกจากนี้ภาษายังเป็นสิ่งส่งเสริมสติปัญญาที่สำคัญ แมคคาร์ธี⁵ (Mc Carthy) แสดงความคิดเห็นว่าภาษาเป็นสื่อกลางของความมีเหตุผล ทำให้บุคคลตอบสนองผู้อื่นได้ และยังมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมด้วย

ภาษาเป็นสื่อในการแสวงหาความรู้ แมคกินตี⁶ กล่าวว่า บุคคลจะใช้ภาษาเป็นเครื่องมือเบื้องต้นไปสู่ความสำเร็จในทางต่าง ๆ และภาษากลับกรองมาจากจิตใจ ฉะนั้นการถ่ายทอดภาษาจะแสดงนิสัยของแต่ละคนด้วย

ภาษามีความสัมพันธ์กับการศึกษา วอลคอตต์⁷ (Walcott) กล่าวว่า ภาษาเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้ผู้ใช้ภาษาเกิดการศึกษาค้นคว้า ช่วยเผยแพร่ความรู้ต่าง ๆ ให้กว้างขวางออกไป และเป็นสื่อในการแลกเปลี่ยนสิ่งต่าง ๆ

ในการแลกเปลี่ยนความคิดระหว่างบุคคล ภาษาช่วยให้เกิดพฤติกรรมร่วมกัน สมิท⁸ (Smith) กล่าวว่า ไม่ว่าบุคคลจะติดต่อกันในแง่ใด ย่อมต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือ เช่นการวางแผนงานต่าง ๆ การทำงานร่วมกัน ดังนั้นภาษาจึงเป็นเครื่องมือของสังคม

⁵Dorothea Mc Carthy, "Language Development in Children," Manual of Child Psychology. ed. Leonard Carmichael (Appleton Century Company, c 1946), pp.493 - 4.

⁶Mac Ginitie, loc. cit.

⁷Fred G. Walcott, "Language and It's Function in Life," Children and the Language Arts (New York : Englewood Cliffs, Prentice - Hall, Inc., 1955), P. 41.

⁸Dora B. Smith, "Trends in the Teaching of the Language Arts," Children and the Language Arts (New York: Englewood Cliffs, Prentice - Hall, Inc., 1955), p. 3.

แมคกินตี⁹ กล่าวอีกว่า ภาษามีอิทธิพลต่อความคิด เพราะนักจิตจะใช้ขอบข่ายของสิ่งแวดลอมซึ่งต้องมีสิ่งกัณฑ์ (concept) ทางภาษาเข้ามาเกี่ยวข้อง นอกจากนี้ภาษายังแบ่งสิ่งแวดลอมเป็นประเภท คือใช้บอกชื่อสิ่งของ ทางทาง ความคิด และลักษณะที่จำเป็นแก่อสังคัม ฉะนั้นภาษาจึงเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของชีวิตมนุษย์ และยังใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหา

แมคคาร์ธี¹⁰ กล่าวว่า ความสามารถในการพูดภาษาจะแยกมนุษย์ออกจากสัตว์ คำกล่าวของแมคคาร์ธีตรงกับคำกล่าวของสแตตส์¹¹ (Staats) ว่าภาษาเป็นสิ่งที่แยกคนออกจากสัตว์ เป็นพื้นฐานพฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์ บุคคลจะประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นความรู้ พฤติกรรมทางสังคมวิทยาศาสตร์ หรือทางคานศิลป์ ต่างก็ขึ้นอยู่กับการใช้ภาษาทั้งสิ้น และภาษายังจำเป็นในการหาความรู้และทักษะใหม่ ๆ ด้วย

สรุปแล้วภาษาช่วยใ้มนุษย์ใ้รับความรู้และทักษะใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น เป็นสื่อใ้เองตนในการสร้างความสัมพันธ์ที่ละเอียดซับซ้อนในสังคัม เป็นระบบรวมของสังคัม ซิมพสัน¹² (Simpson) กล่าวว่าภาษาเป็นสื่อใ้บุคคลคิด จำ และแก้ปัญหา ทำให้เขาใ้คิด ปัจจุบันและอนาคต สวามุสเซน¹³ (Mussen) เสริมว่า ภาษาเป็นสื่อในการถ่ายทอดวัฒนธรรม และเป็นสื่อใ้เขาใ้ใจค่าต่าง ๆ รวมทั้งเป็นสิ่งที่จำเป็นในการรวบรวมและสร้างสิ่งกัณฑ์ด้วย

⁹Mac Ginitie, op. cit., pp. 687 - 8.

¹⁰Mc Carthy, op. cit., p. 492.

¹¹Arthur W. Staats, "Studies Extending Conditioning Principles to Complex Behavior, " Human Learning (New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1964), p. 64.

¹²G.G. Simpson, "The Biological Nature of Man," Science, CLII (1966), 472 - 8.

¹³Paul H. Mussen, "Cognitive Development," The Psychological Development of the Child (New Jersey : Englewood Cliffs, Prentice Hall, Inc., c 1963), p. 41.

ฉะนั้นการศึกษาภาษาของสังคมที่เด็กเกิดจะทำให้ทราบลักษณะของขบวนการติดคอในสังคม

คร. ฟุงเฟื่อง¹⁴ กล่าวว่า ภาษาพูดเป็นภาษาที่แท้จริง ส่วนภาษาเขียนเป็นเพียงเครื่องหมายที่ไต่แทนภาษาพูดและจารึกภาษาพูดเท่านั้น เช่น ถาตองการพูดกับเพื่อนที่อยู่ไกลก็เขียนเป็นจดหมายเป็นคน และคร. ฟุงเฟื่องยังอ้างถึงการค้นคว้าของผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาทวนหนึ่ง เกี่ยวกับการใช้ทักษะทั้ง พูด อ่านและเขียน ผลการค้นคว้าแสดงว่าบุคคลจะใช้ทักษะการฟังมากเป็นอันดับแรกคือร้อยละ 42.1 ทักษะการพูดมากเป็นอันดับสองคือร้อยละ 31.9 ทักษะการอ่านมากเป็นอันดับสามคือร้อยละ 15 และทักษะการเขียนเป็นอันดับสุดท้ายคือร้อยละ 11 จากการศึกษาจะเห็นว่าในการถ่ายทอดภาษาจะใช้การพูดมากกว่าการเขียน ภาษาพูดจึงเป็นสิ่งจำเป็นอันดับแรกสำหรับทุกคน ผลการศึกษาสอดคล้องกับการศึกษาภาษาพูดของกลาสโกว์¹⁵ (Glasgow, 1950) พบว่า ในการติดคอสื่อสารจะใช้การพูดประมาณร้อยละ 90 โดยปกติบุคคลจะใช้คำ 22,000 คำต่อวัน

ความสำคัญของภาษาที่มีต่อเด็ก

ภาษามีความสำคัญก้านพัฒนาการทางจิตวิทยาของเด็ก บาลด์ริดจ์¹⁶ (Baldrige) แสดงให้ทราบว่าคำพูดเป็นพฤติกรรมทางภาษาชนิดหนึ่งที่ทำให้เกิดโลก

¹⁴ ฟุงเฟื่อง เครือตราชู, "ธรรมชาติของภาษา," วิธีพิเศษในการสอนภาษา (พระนคร : โรงพิมพ์การศาสนา, 2506), หน้า 2 - 4.

¹⁵ G.M. Glasgow, Dynamic Public Speaking (New York : Harper and Brothers, 1950), p. 4, cited by Frida K. Merry and Ralph V. Merry, "How Language Develop," The First Two Decade of Life (2d ed., New York : Harper and Brothers, 1958), p. 41.

¹⁶ Elizabeth B. Hurlock, "Speech Development," Child Development (4th ed.; New York: Mc Graw Hill Book Company, Inc., 1956), p. 209.

ของเด็ก ช่วยเปลี่ยนเด็กจากสนใจตัวเองไปสู่สภาพสังคม ใช้นแนะนำ ความคม และให้ความรู้แก่เด็ก ช่วยให้เด็กเกิดความคิด ความรู้สึกและทัศนคติ ทำให้เด็กรู้สึกมั่นคงและไม่มั่นคง

เด็กที่สื่อสารได้ดีกว่าผู้อื่น จะปรับตัวได้ดีกว่าเด็กที่ขาดความสามารถหรือไม่ใช่ความสามารถ จากการศึกษาเด็กทุกระดับอายุ บอนนี่¹⁷ (Bonney) พบว่า เด็กที่ใช้คำได้จะมีคนรู้จักมากกว่าเด็กที่เก็บตัว

ในทำนองเดียวกันถ้าเด็กคนใดมีพัฒนาการทางภาษาที่มาตั้งแต่เด็ก คือรู้คำมากพอเหมาะแก่วัยของตนและนำคำนั้น ๆ ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง เด็กผู้นั้นก็จะเข้าใจความคิดของผู้อื่น และสิ่งแวดล้อมที่ตนอยู่จนสื่อความหมายหรือแสดงความต้องการของตนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ภาษาจำเป็นในการเรียนทุกวิชา เด็กที่มีทักษะทางภาษาเหนือกว่าผู้อื่นจึงได้เปรียบในการเรียนวิชาต่าง ๆ

แมคคาร์ธี¹⁸ กล่าวว่า ภาษามีความสำคัญต่อความคิดของเด็กขบวนการคิดหลายอย่างเกี่ยวข้องกับคำพูด การพูดจึงจำเป็นในการสื่อความคิดและเป็นทักษะเบื้องต้นทางภาษาศาสตร์ ซึ่งตรงกับความคิดของไฮม์ส์¹⁹ (Hymes) ว่า ภาษาเป็นเครื่องกำกับความคิดและเป็นแบบของการกระทำ ฉะนั้นภาษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งที่จะช่วยให้เด็กได้รับการศึกษาอบรมได้อย่างเต็มที่ตามความสามารถของแต่ละคน และแมคกินตี²⁰ กล่าวว่า

¹⁷Hurlock, loc. cit.

¹⁸Dorothea Mc Carthy, "Language Development," Child Language, ed. Aaron Bar-Adon and Werner F. Leopold (New Jersey: Englewood Cliffs, Prentice-Hall, Inc., p. 104.

¹⁹Dell H. Hymes, "The Function of Speech," The Psychology of Language, Thought and Instruction, ed. John P. Dececco (New York: Holt Rinehart and Winston, Inc., 1967), pp. 78 - 9.

²⁰Mac Ginitie, op. cit., pp. 687 - 8.

ภาษาใดในการสื่อสารทั่วไป ดังนั้นสิ่งที่เด็กจะเรียนรู้จากภาษาจึงมีมากมาย

คาร์ไมเคิล²¹ (Carmichael) วิจารณ์ว่า พัฒนาการทางคำพูดของเด็กมีบทบาทสำคัญมากต่อการศึกษาของเด็ก และเป็นเครื่องแสดงความสามารถของเด็กในการตอบสนองคำสั่งที่ได้รับ และการทดสอบคำศัพท์ยังชี้ให้เห็นเขาวนปัญญาของเด็กด้วย ข้ออ้างของคาร์ไมเคิลตรงกับความคิดเห็นของโฮเรซ²² (Horace) ที่ว่า การทดสอบถ้อยคำของเด็กจะทำให้ทราบเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวเด็ก แมว่าการทดสอบถ้อยคำของเด็กจะไม่ได้วัดระดับเขาวนปัญญาของเด็กอย่างสมบูรณ์ก็ตาม แต่ก็ทำให้ทราบความคิด ความเข้าใจ การศึกษาอบรมและอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับเด็กได้ เช่น ถ้าเด็กคนใดมีพัฒนาการทางคำศัพท์ที่โดดเด่นการทดสอบสูง น่าจะแสดงว่าเด็กนั้นเข้าใจและมีสัมพันธภาพเกี่ยวกับคำเหล่านั้นอย่างถูกต้อง

จากรายงานการวิจัยฉบับที่ 1 ของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการคนควาเรื่องเด็ก²³ กล่าวถึงพัฒนาการของเด็กไว่ว่า จำนวนและชนิดของคำพูดที่เด็กใช้แสดงถึงความเจริญก้าวหน้า ตลอดจนวิธีการศึกษาอบรมที่ได้รับด้วยและเฮอร์ล็อก²⁴ (Hurlock) กล่าวเสริมว่า จำนวนคำศัพท์มีความสำคัญมากต่อพัฒนาการทางสังคมและอารมณ์ของเด็ก ทำให้เด็กมีส่วนร่วมในกลุ่มสังคม เด็กจะต้องติดต่อกับบุคคลอื่น ถ้าเด็กใช้คำพูดไม่ได้ตามที่ปรารถนาจะทำให้เกิดความรู้สึกคับข้องใจ (frustration) และโกรธที่ไม่เข้าใจตน

²¹Carmichael, (ed.), op. cit., p. 557.

²²Horace B. English, Child Psychology (New York : Henry Holt, Company, c 1951), pp. 613 - 4.

²³สถาบันระหว่างชาติสำหรับการคนควาเรื่องเด็ก, "พัฒนาการในการใช้ถ้อยคำของเด็ก," รายงานการวิจัยฉบับที่ 1 (พระนคร : 2502), หน้า 2.

²⁴Hurlock, op. cit., p. 226.

แกรริสัน²⁵ (Garrison) เน้นความสำคัญของจำนวนคำศัพท์ที่เด็กถือว่าเป็นเครื่องตัดสินความก้าวหน้า และความล้มเหลวในการเรียน คำเป็นสื่อให้เด็กเรียนรู้โลกของตน ถรรุ คำไม่ถูกต้องจะทำให้เกิดความสับสนวิตกกังวล

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ดังนั้นเนื้อหาที่จะกล่าวต่อไปนี้จึงเกี่ยวกับทฤษฎีพัฒนาการทางภาษาของเด็กซึ่งเป็นพื้นฐานความรู้ให้ทราบว่าเด็กเรียนรู้ภาษาไปอย่างไร และกล่าวถึงความสามารถของเด็กแต่ละระดับอายุในการใช้คำ หมาย คำ และการเรียงลำดับคำในประโยค เพื่อชี้ให้เห็นแนวโน้มของการพัฒนาการทางภาษาของเด็กด้วย

ทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา

จากการค้นคว้าและรวบรวมพบว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็กมีทฤษฎีพื้นฐานที่เกี่ยวข้องอยู่ 2 ทฤษฎีคือ ทฤษฎีของนักจิตวิทยาพฤติกรรม และทฤษฎีของนักจิตภาษาศาสตร์ดังจะกล่าวต่อไปนี้

1. ทฤษฎีของนักจิตวิทยาพฤติกรรม

ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory) กล่าวถึงการพูด เป็นการตอบสนองทั่ว ๆ ไปประเภทหนึ่ง จะอธิบายโดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเรากับการตอบสนอง สกินเนอร์²⁶ (Skinner) อธิบายว่า ภาษาเป็นการรวบรวมคำพูด ซึ่งคำพูดจะเกิดจากตัวแปรต่าง ๆ เช่นสิ่งเร้า การตอบสนองและการเสริมแรงมาควบคุม โดยมีเงื่อนไขว่าต้องให้สิ่งเร้าทันทีที่เด็กพูด และเป็นสิ่งเร้าที่เด็กต้องการ สกินเนอร์แบ่งภาษาพูดเป็น 5

²⁵K.C. Garrison, Growth and Development (2d ed.; New York, Longman, 1959), cited by Hurlock, loc. cit.

²⁶B.F. Skinner, Verbal Behavior (New York : Appleton Century - Crofts, 1957), pp. 35 - 85.

ประเภทคือ

1. ภาษาพูดที่เกิดจากความต้องการซึ่งเป็นสิ่งเร้าภายใน (Internal stimulus) ทำให้เกิดแรงขับ เช่น เด็กหิวอาหารมาก ขอมนมปังหรือซูป เมื่อได้รับการตอบสนองเด็กก็จะพูดออกไปได้ เพราะการตอบสนองจากผู้ใหญ่เปรียบเสมือนการเสริมแรง สกินเนอร์เรียกภาษาพูดชนิดนี้ว่า "mand"

2. ภาษาพูดที่เกิดจากมีผู้สอนให้เด็กรู้จักชื่อสิ่งของ สีต่าง ๆ และอื่น ๆ เมื่อเด็กเรียกชื่อสิ่งของต่าง ๆ ได้จะได้รับการเสริมแรง สกินเนอร์เรียกภาษาพูดชนิดนี้ว่า "tact"

3. ภาษาพูดที่เกิดจากการเลียนแบบคำพูดของผู้อื่น เช่น แม่พูดว่า "นก" ลูกจะพูดซ้ำว่า "นก" อีกครั้ง ภาษาพูดชนิดนี้ สกินเนอร์เรียกว่า "echoic responses"

4. ภาษาพูดที่เกิดจากการตอบสนองคำพูดของผู้อื่นไม่ได้เกิดจากการเลียนแบบคำพูดของผู้อื่น เช่น พ่อถามลูกว่า "ไปไหนมา" ลูกตอบว่า "ไปโรงเรียนคะ" ภาษาพูดชนิดนี้ สกินเนอร์เรียกว่า "intraverbal responses"

5. ภาษาพูดที่เกิดจากการตอบสนองสิ่งเขียนหรือพิมพ์ เช่น เด็กอ่านหนังสือหรือบัตรคำได้ เพราะได้รับการเสริมแรงมาก่อน การตอบสนองเช่นนี้เรียกว่า "textual responses"

สกินเนอร์เน้นว่าการเสริมแรงเป็นเงื่อนไขที่สำคัญที่สุดในการเพิ่มการตอบสนอง ถ้าให้สิ่งเร้า การตอบสนองและการเสริมแรงสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสมจะทำให้เกิดพฤติกรรม และพฤติกรรมนั้นก็มีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นในเวลาต่อมา

โรเซนเบิร์กและคอปลิน²⁷ (Rosenberg and Koplín) สรุปคำอธิบาย ทฤษฎีพัฒนาการของสกินเนอร์จากหนังสือ "พฤติกรรมทางวาจา" (Verbal Behavior) ว่า

²⁷ Sheldon Rosenberg and James H. Koplín, Development in Applied Psycholinguistics Research (New York : The Macmillan Company, 1968), pp. 297 - 8.

1. การเรียนรู้ภาษาจะต้องมีกฎการวางเงื่อนไขต่าง ๆ เป็นตัวควบคุม
2. พฤติกรรมทางภาษาดูคล้ายกับพฤติกรรมอื่นของคนและสัตว์ชั้นต่ำ ดังนั้นกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ได้จากการศึกษาพฤติกรรมอื่น ๆ ของคน หรือสัตว์จึงใช้ได้กับพฤติกรรมทางภาษาคด้วย
3. สิ่งแวดล้อมมีบทบาทในการเรียนรู้ของเด็กมากกว่าความสามารถของเด็กเอง
4. ถ้าเสริมแรงโดยสิ่งเร้าที่ไม่เหมาะสมและน้อยไป รวมทั้งภาษาของผู้ใหญ่ที่ให้แก่เด็กเลียนแบบไม่เพียงพอ จะทำให้การเรียนรู้ภาษาไม่ได้ผลดี

แนวความคิดและการวิจัยที่สนับสนุนความเชื่อของสกินเนอร์มีดังต่อไปนี้

เมอว์เรอร์²⁸ (Mowrer) เชื่อว่าเด็กออกเสียงได้ก็เพราะเด็กเข้าใจหรือใช้ความรู้สึกที่มียอ และจะใช้เสียงใดเพิ่มขึ้นเพื่อความสบายใจและพอใจของตน ถ้าออกเสียงแล้วได้รับผลที่น่าพอใจก็จะออกเสียงซ้ำอีก และหลังจากนั้นก็ใช้เสียงติดต่อดัมพันซ์กับเหตุการณ์ สิ่งของหรือบุคคลโดยเฉพาะ

แมคคาร์ซี²⁹ เชื่อว่าเด็กเล็กมีแรงผลักดันที่จะใช้ภาษาในตอนเริ่มต้นเพื่อสนองความต้องการ ความจำเป็น และเพื่อความคุมสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้องกับความจำเป็นและความต้องการของตน ความเชื่อของเมอว์เรอร์และแมคคาร์ซีตรงกับความเชื่อของสกินเนอร์ว่าภาษาพูดเกิดจากความต้องการภายใน

²⁸O. Hobart Mowrer, "The Psychologist Looks at Language," Reading in the Psychology of Language. ed. Leon A. Jakobvits and Murray S. Miron (New Jersey : Englewood Cliffs, Prentice Hall Inc., c 1967), P. 29.

²⁹Mc Carthy, op, cit., p. 562.

มิลเลอร์และดอลลาร์ด³⁰ (Miller and Dollard) กล่าวว่า การเสริมแรงที่จะทำให้อำนาจของเด็กพัฒนาการมี 2 ประการคือ

1. การเสริมแรงจากพ่อแม่เมื่อเด็กตอบสนอง เช่น การให้อาหาร การยิ้ม เป็นการเสริมแรงปฐมภูมิ ส่วนเสียงของแม่เป็นการเสริมแรงทุติยภูมิ เพราะเด็กจะได้รับรางวัลปฐมภูมิถ้าพูดเสียงคล้ายกับเสียงของแม่

2. เสียงที่เด็กพูดขึ้นเองจะกลายเป็นตัวเสริมแรงทุติยภูมิและช่วยปรับปรุงพัฒนาการทางภาษา

การเสริมแรงปฐมภูมิของพ่อแม่จะมีผลต่อการเริ่มใช้ภาษาของเด็ก รวมทั้งการฝึกและปฏิกิริยาของผู้ฝึกก็มีผลให้เด็กพูดได้มากขึ้น ฮิวส์ตัน³¹ (Houston) มีความเห็นว่าการเรียนพูดระยะแรกพ่อแม่จะเสริมแรงเมื่อเด็กพูดซ้ำ ๆ ตามธรรมชาติ และเมื่อเด็กพูดเสียงใกล้เคียงกับเสียงผู้ใหญ่ ถ้าพ่อแม่และครูเสริมแรงต่อเนื่องกันจะทำให้เด็กพูดภาษาได้มากขึ้น

รีนโกลด์ เจเวทซ์ และรอสส์³² (Rheingold, Gewirtz and Ross, 1959) ทดลองวางเงื่อนไขแบบแสดงอาการกระทำ (operant conditioning) เพื่อควบคุมอัตราการออกเสียงของทารก ทดลองโดยใช้ทารกอายุ 3 เดือน จำนวน 21 คน

³⁰ A.W. Staats and C.K. Staats, "A Comparison of the Development of Speech and Reading Behavior with Implication for Research," Child Development, XXXIII (1962), 831.

³¹ Susan H. Houston, "The Study of Language Trends and Positions," Human Development and Cognitive Process, ed. John Eliot (New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., c 1971), p. 259.

³² H.L. Rheingold, J.L. Gewirtz and H.W. Ross, "Social Conditioning of Vocalizations in the Infant," Child Development and Behavior, ed. F. Rebelsky and Dorman Lynn (New York : Alfred A. Knopf, Inc., 1970), pp. 336 - 42.

ทดลองสองครั้งต่อเนื่องกันใช้เวลาครั้งละ 6 วัน ครั้งแรกใช้ทารก 11 คน ครั้งที่สองใช้ทารกอื่นอีก 10 คน และทารกจากการทดลองครั้งแรกอีก 1 คน ผลที่ได้จากการทดลองทั้งสองครั้งไม่ต่างกัน เมื่อทารกถูกวางเงื่อนไขจะออกเสียงใดเพิ่มขึ้นคือ เมื่อทารกออกเสียงผู้ทดลองจะยิ้มและตะเบา ๆ ที่ท้องทารก ทำให้ทารกออกเสียงบ่อยครั้งมากขึ้น และเมื่อลดภาวะ (extinction) อัตราการออกเสียงของทารกจะลดลงจนเกือบถึงระดับเริ่มต้น (base line)

ซาลซิงเจอร์และผู้อื่น³³ (Salzinger and others, 1962) ศึกษาผลของการเสริมแรงที่มีต่อการพูดของเด็ก โดยทดลองกับเด็กชายสามกลุ่ม อายุ 5 - 7 ปี, 5 - 6 ปี และ 6 - 7 ปี จำนวน 9, 7 และ 23 คน ตามลำดับอายุ ใช้เครื่องมืออย่างเดียวกัน คือ หัวตุ๊กตากล ซึ่งมีจุ่มเป็นหลอดไฟสีแดง และวางเครื่องบันทึกเสียงพูดของเด็กไว้ในที่ ๆ เด็กมองไม่เห็น เครื่องนี้จะกระตุ้นให้เด็กพูดกับตุ๊กตากล ถ้าเด็กพูด ไฟที่จุ่มจะแดง นับเป็นการเสริมแรง ผลปรากฏว่ากลุ่มแรกที่ได้รับการเสริมแรงมากที่สุดจะมีอัตราการพูดสูงสุด ส่วนเด็กกลุ่มควบคุมอัตราค่าพูดจะไม่เปลี่ยนแปลง การทดลองครั้งนี้แสดงว่าการเสริมแรงมีผลมากต่อการเพิ่มอัตราการพูดของเด็ก ต่อมาไวส์เบอร์ก³⁴ (Weisberg, 1963) ทดลองอย่างละเอียดโดยใช้วิธีการคล้าย ๆ กับวินโกลด์และเพื่อน สรุปผลว่าอัตราค่าพูดของเด็กจะเพิ่มขึ้นตามการเสริมแรง และเมื่อลดการเสริมแรงลงการตอบสนองก็จะลดลงด้วย แต่ไม่ถึงระยะเริ่มต้น

³³S.S. Salzinger and Others, "Operant Conditioning of Continuous Speech in Young Children," Child Development, XXXIII (1962), 683 - 95.

³⁴Paul Weisberg, "Social and Nonsocial Conditioning of Infant Vocalization," Child Development, XXXIV (1963), 377 - 88.

แนวคิดและการวิจัยที่สนับสนุนและคัดค้านการเลียนแบบมีดังต่อไปนี้

เด็กอาจรู้ภาษาโดยการเลียนแบบคำพูดของผู้ใหญ่ เฟรเซอร์ เบลลูจิ และ
บราวน์³⁵ (Fraser, Bellugi and Brown, 1963) ทดสอบเด็กอายุระหว่าง 37-
43 เดือน เพื่อดูความสามารถในการพูด การเข้าใจและการเลียนแบบประโยคที่มี
โครงสร้างทางไวยากรณ์ต่างกัน พบว่าเด็กเลียนแบบประโยคที่ยังไม่เข้าใจได้ และ
เลียนคำที่ยังพูดเองไม่ได้

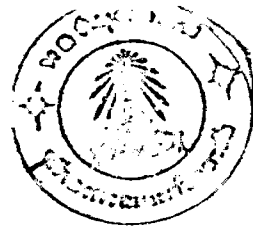
ต่อมาบราวน์และเบลลูจิ³⁶ (1964) สังเกตเด็กอายุ 18 และ 27 เดือนพบว่า
เด็กสามารถเรียนรู้วากยสัมพันธ์ (syntax) จากแม่ได้ โดยการพูดซ้ำประโยคของแม่แต่
ไม่เหมือนที่เคียนัก อาจทั้งบางส่วนของประโยค เด็กเลียนแบบได้บางส่วนอาจเป็นเพราะ
แม่พูดประโยคง่ายสั้นกับเด็ก และเขาพบว่าคำพูดของเด็กครั้งแรกมาจากประโยคที่ผู้ใหญ่พูด
บราวน์และเบลลูจิกล่าวว่าอาจเป็นไปได้ที่เด็กเรียนรู้จากการฟังพ่อแม่หรือคนอื่นพูดประโยค
ที่ถูกหลักไวยากรณ์กับเด็ก การเรียนรู้เช่นนี้มีผลให้เด็กเพิ่มคำบางคำเข้าไปในประโยค

แซคส์³⁷ (Sachs) กล่าวว่าภาษาเรียนรู้ได้โดยการเลียนแบบ เด็กจะเลียน-
แบบได้บางส่วน การเลียนแบบไม่ได้ปรับปรุงให้ไวยากรณ์ของเด็กดีขึ้น แต่อาจทำให้

³⁵C. Fraser, U. Bellugi and R. Brown, "Control of Grammar in imitation," J.V.L.V.B., II (1963), 121 - 35, cited by Jacqueline Sachs, "The Status of Developmental Studies of Language," Human Development and Cognitive Process. ed. John Eliot (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc., c 1971), p. 386.

³⁶Roger Brown and Ursula Bellugi, "Three Process in the Child's Acquisition of Syntax," Intellectual Development. ed. Pauline S. Sear (New York : John Wiley and Sons, Inc., c 1971), pp. 467 - 73.

³⁷Sachs; loc. cit.

ไวยากรณ์ของเด็กดีกว่าที่เด็กพูดได้เอง

เมนยุก³⁸ (Menyuk, 1963) พบว่าเด็กเล็ก ๆ เมื่อพยายามพูดตามประโยคของผู้ใหญ่ จะเปลี่ยนประโยคโดยใช้ระบบไวยากรณ์ของตัวเองและสรุปว่าการเขียนแบบมีส่วนช่วยปรับปรุงไวยากรณ์ได้เล็กน้อย

มีผู้เชื่อว่า การเขียนแบบไม่ใช่องค์ประกอบสำคัญในการเรียนรู้ภาษา ทิชดี สมิท และกลิตแมน³⁹ (Shipley, Smith and Gleitman, 1969) ศึกษาคำพูดของเด็กและสรุปว่าคำพูดที่เด็กเขียนแบบจะไม่ซับซ้อนไปกว่าที่พูดได้เอง เด็กจะไม่นำคำที่ได้จากการเขียนแบบมาสร้างคำใหม่ อายุและประสบการณ์ที่เด็กได้รับมีอิทธิพลต่อการพูดได้เองมากกว่าพูดเขียนแบบ

แมกนีลล์⁴⁰ (Mc Neill) สังเกตและบันทึกการสนทนาระหว่างแม่กับลูก สรุปว่าการเรียนรู้ภาษาของเด็กไม่ได้เกิดจากการเขียนแบบ แต่เด็กอาจเขียนแบบคำพูดของผู้ใหญ่เพียงรอยละสิบของคำพูดทั้งหมดของเด็ก

ในเรื่องการเขียนแบบมีทั้งผู้สนับสนุนและผู้ไม่เห็นด้วย เมนยุก⁴¹ กล่าวว่า

³⁸P. Menyuk, "Syntactic Structure in the Language of Children," Child Development, XXXIV (1963), 409 - 630.

³⁹Elizabeth F. Shipley, Carlota S. Smith and Lila R. Gleitman, "A Study in the Acquisition of Language: Free Responses to Command," Language, XXXV : 2 (1969), 322-42.

⁴⁰David Mc Neill, The Acquisition of Language (Illinois : New York Company, c 1971), pp. 106 - 7.

⁴¹P. Menyuk, The Acquisition and Development of Language (New Jersey : Englewood Cliffs, Prentice - Hall, Inc., 1971), p. 124.

ถ้าการเลียนแบบจำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาแล้ว มนุษย์คงมีความเข้าใจเพิ่มขึ้นและพูดประโยคได้ทั้งหมด ก็ต้องจำใจอย่างไม่ชอบเชก แต่จริง ๆ แล้วมนุษย์จำใจจำกัด จึงแน่ใจว่าการเลียนแบบจะเกิดขึ้นจริงแลไม่ใช่องคประกอบที่จำเป็นในการเรียนรู้ภาษา การเลียนแบบเป็นเพียงการวางพื้นฐานคำพูดเพื่อให้เกิดความเข้าใจและสร้างคำพูดเองโดยไร้หลักที่ใดจากการเรียนรู้และจำหลักนี้ไว้ตามลำดับ คำกล่าวของเมนุคจึงเป็นข้อสรุปได้ก็ในเรื่องการเลียนแบบ

2. ทฤษฎีของนักจิตภาษาศาสตร์

นักจิตภาษาศาสตร์ไม่ยอมรับว่าการเรียนรู้ภาษาของเด็กได้มาจากการเสริมแรงเพียงอย่างเดียว ซอมสกี⁴² (Chomsky) โต้แย้งขอความในหนังสือเรื่อง "พฤติกรรมทางวาจา" ว่าการอธิบายของสกินเนอร์วางเกินไป ภาษาเป็นเรื่องซับซ้อน ไม่ได้ใช้สิ่งเร้ากับการตอบสนองอธิบายเท่านั้น จะต้องคำนึงถึงโครงสร้างภายในด้วย และบางครั้งเด็กพูดคำใหม่โดยไม่ได้รับการเสริมแรงมาก่อน ซอมสกีอธิบายการรู้ภาษาของเด็กว่า⁴³ เมื่อเด็กรับประโยคหรือกลุ่มคำต่าง ๆ เข้ามา เด็กจะสร้างระบบไวยากรณ์ขึ้นโดยใช้เครื่องมือการเรียนรู้ภาษา (Language Acquisition Device) ซึ่งเป็นโครงสร้างภายในทำหน้าที่กลั่นกรองข้อมูลที่ได้รับให้ออกมาเป็นประโยคที่มีไวยากรณ์ โครงสร้างนี้เป็นความสามารถทางภาษาที่ติดมาแต่กำเนิด

⁴²N. Chomsky, "Review of Skinner's Verbal Behavior," Reading in the Psychology of Language. ed. Leon A. Jakobvits and Murray S. Miron (New Jersey: Englewood Cliffs, Prentice - Hall, Inc., c 1971), pp. 143 - 71.

⁴³N. Chomsky, Aspect of the Theory of Syntax (Mass : M.I.T. Press, 1965), cited by David Mc Neill, "On Theories of Language Acquisition," Verbal Behavior and General Behavior Theory. ed. R. Dixon and David L. Horton (New Jersey : Englewood Cliffs, Prentice Hall, Inc., 1968), pp. 413 - 4.

ชอมสกี⁴⁴ เชื่อว่าเด็กทุกคนมีนิสัยชอบสร้างภาษา และมีความคิดเป็นส่วนประกอบสำคัญในการรับสิ่งที่ได้ยินมาสร้างประโยคโดยใช้หลักไวยากรณ์ซึ่งมีโครงสร้างลึกซึ้งอยู่ในจิตใต้สำนึก หลักไวยากรณ์จะทำให้ภาษาที่ใช้มีความหมายกว้างและยืดหยุ่นได้ สมองของเด็กจะเชื่อมโยงกันหรือเตรียมปรับให้เขาที่ เพื่อเป็นพื้นฐานเมื่อพบคำและประโยคเบื้องต้น เด็กอายุ 2 ปีจะเรียนรู้หลักไวยากรณ์โดยไม่ต้องมีใครสอน

นอกจากใช้โครงสร้างภายในแล้ว ชอมสกี⁴⁵ กล่าวว่าเด็กจะรักษาโดยใช้ความสามารถของตนเองมาปรับปรน (Transformation) ประโยคที่ตนได้ยิน โดยการลดเสียง ลดคำและเปลี่ยนที่ การปรับปรนมีทุกภาษาซึ่งแต่ละภาษาอาจมีลักษณะพิเศษต่างกันออกไป และเขายังมีความเห็นอีกว่า เด็กจะสร้างหลักไวยากรณ์ใหม่ ๆ อย่างอัตโนมัติตามความสามารถของแต่ละคน

005003

แนวความคิดและการวิจัยที่สนับสนุนความเชื่อของชอมสกีดังต่อไปนี้

สลอบิน⁴⁶ (Slobin) บอกว่า เด็กมีโครงสร้างภายในที่คิดมาแต่กำเนิด โครงสร้างนี้ทำให้เด็กพูดภาษาได้ เขาคิดว่าเด็กใช้วิธีกลั่นกรองข้อมูลทางภาษาและวางโครงสร้างภายใน รวมทั้งมีความคิดความเข้าใจทำให้เด็กพูดได้

⁴⁴N. Chomsky, Aspect of the Theory of Syntax, cited by Tom Alexander, "Psychologist are Rediscovering the Mind," Annual Editions Reading in Psychology, 1973 - 74. (Dushkin : Guidford Connecticut, 1972 - 1973), p. 16.

⁴⁵Mc Neill, "On Theories of Language Acquisition," op. cit., p. 414.

⁴⁶D. I. Slobin, Psycholinguistics (Illinois, Scott Foreman and Company, c 1971), pp. 56 - 8.

เบรน⁴⁷ (Braine, 1963) ศึกษาพบว่า คำ 2 คำที่เด็กอายุ 18 เดือน นำมาผสมกันมี 2 ประเภท ประเภทแรกเรียกว่าคำพิวอท (pivot word) คือคำที่เด็กใช้บ่อยครั้งแต่มีจำนวนน้อยและมีตำแหน่งที่แน่นอนอาจอยู่ตำแหน่งหน้าหรือหลังก็ได้ ส่วนคำประเภทสองเรียกว่าคำเปิด (open class) คือคำที่ผสมกับคำพิวอท จะเป็นคำใดก็ได้ ยกเว้นคำพิวอทบางคำ คำผสมเหล่านี้เป็นคำที่ใหญ่ไม่เคยพบบาก่อน เด็กจะใช้ภาษาเฉพาะที่เด็กและผู้มีโครงสร้างใกล้เคียงกับที่เด็กได้ยิน คำผสมจะสื่อความหมายได้ และมีความหมายมากกว่าที่เด็กพูด เช่น "more car" หมายถึง "ขับไปรอบ ๆ" "no down" หมายถึง "อย่าวางฉัน"

บราวน์และเบลลูจิก⁴⁸ ศึกษาวิจัยสร้างประโยคของเด็กอายุ 18 - 36 เดือน และสรุปว่าเด็กจะพูดประโยคที่มีไวยากรณ์ต่างจากผู้ใหญ่ เช่น "A this truck" เป็นต้น เมื่ออายุมากขึ้นจะนำคำมาผสมกันมากขึ้น เขากล่าวว่าเด็กทุกคนสามารถเข้าใจและสร้างประโยคที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนได้ เพราะการพูดของเด็กเกิดจากโครงสร้างภายในซึ่งเป็นแบบแผนที่เด็กจะนำไปใช้ตลอดชีวิต

แมคเนลล์⁴⁹ สรุปผลการวิจัยของบราวน์และเบลลูจิกว่าเด็กมีขอบเขตความรู้ในการปริวรรตจำกัด คือรู้จักชนิดของคำเพียง 3 ชนิดได้แก่ คำนาม คำกริยา และคำที่พดซ้ำ ๆ กัน เด็กจึงพยายามพูดประโยคเบื้องต้นที่สัมพันธ์กัน แสดงว่าหลักไวยากรณ์ทำให้เด็กสร้างประโยคใหม่ ๆ ได้ภายในขอบเขต

โนบูโกะ บี แมคเนลล์⁵⁰ (Nobuko B. Mc Neill) ศึกษาการใช้ประโยค

⁴⁷Martin D.S. Braine, "The Ontogeny of English Phrase Structure : The First Phrase," Language, XXXIX (1963), 1 - 13.

⁴⁸Brown and Bellugi, op. cit., pp. 465 - 83.

⁴⁹Mc Neill, op. cit., p. 415.

⁵⁰Ibid., pp. 416 - 8.

ทางคำไวยากรณ์ของเด็กที่อายุ 27 เดือน สรุปได้ว่าเด็กมีความสามารถที่จะเรียนรู้ภาษา คือรู้จักนำโครงสร้างเบื้องต้นมาสัมพันธ์กัน และรู้จักเลือกใช้คำจากโครงสร้างเบื้องต้นมาสร้างประโยคไวยากรณ์ เดวิด แมคนีลล์กล่าวว่าเด็กชาติต่าง ๆ จะพูดภาษาที่มีลักษณะทางภาษาศาสตร์คล้าย ๆ กันคือไม่พูดคำที่ใหญ่พูด

เบอร์โก ⁵¹ (Bergo, 1958) ศึกษากระบวนการใช้หน่วยคำของเด็กก่อนเข้าเรียนและประถมศึกษปีที่ 1 โดยให้เด็กเติมหน่วยคำ (Morphology) ต่อท้ายคำที่ไม่มี ความหมาย อาจเติมในรูปพหูพจน์หรือคุณศัพท์เป็นต้น จากการศึกษาพบว่าเด็กเติมหน่วยคำ ต่อท้ายคำที่ไม่มี ความหมายได้ถูก แสดงว่าเด็กมีหลักในการสร้างหน่วยคำต่าง ๆ ใดเอง

บราวน์และเบอร์โก ⁵² (Brown and Bergo, 1960) ศึกษาการใช้โครงสร้างประโยคของเด็กประถมศึกษปีที่ 1 2 และ 3 ผลการศึกษาสรุปว่าเด็กทั้งสามระดับ จะใช้ชนิดคำใดตรงกับส่วนรองคำพูดที่กำหนดให้ แสดงว่าเด็กมีกฎเกณฑ์ทางภาษาใดเอง

บาร์ - อดอน ⁵³ (Bar - Adon) แสดงความคิดเห็นว่าเด็กไม่ได้เรียนรู้ภาษา โดยการท่องจำหรือพูดซ้ำประโยคที่ได้ยิน แต่จะนำหลักทางภาษามาใช้และมีระบบการพูด ของตัวเอง (internal system) โดยเด็กจะนำคำที่ได้ยินมาจัดระบบภาษาควยตนเอง

⁵¹Jean Bergo, "The Child's Learning of English Morphology," Word, XIV (1958), 151 - 77.

⁵²Roger Brown and Jean Bergo, "Word Association and the Acquisition of Syntax," Child Development, XXXIV (1960), 1 - 14.

⁵³Aaron Bar - Adon, "Primary Syntactic Structures in Hebrew Child Language," Child Language. ed. Bar - Adon and Leopold (New Jersey : Englewood Cliffs, Prentice - Hall, Inc., 1971), p. 435.

การเรียนรู้ภาษาของเด็กเกิดจากการเสริมแรง และการใช้ความสามารถของเด็กที่คิดมาแต่กำเนิด รวมทั้งต้องมีวุฒิภาวะทางกายด้วย มัสเซน⁵⁴ กล่าวว่าเด็กพูดได้ในชั้นเริ่มต้น เพราะมีวุฒิภาวะทางประสาทที่ควบคุมกล้ามเนื้อ (Neuromuscular) คำกล่าวของมัสเซนตรงกับคำกล่าวของจอห์นสัน และเมดินนุส⁵⁵ (Johnson and Medinnus) คือเด็กที่พร้อมที่จะพูดจะต้องออกเสียงที่ผสมเป็นคำได้ ซึ่งต้องใช้ความสัมพันธ์ของกล้ามเนื้อ ระยะเวลาและการฝึก รวมทั้งรู้จักนำคำที่พูดมาสัมพันธ์กับความหมาย เด็กจะมีพัฒนาการทางคำพูดเมื่อมีวุฒิภาวะทางสมองและอวัยวะที่ใช้พูด

สเตรเยอร์⁵⁶ (Strayer, 1930) ศึกษาเด็กซึ่งเกือบจะพูดได้อายุ 84 สัปดาห์ โดยให้เรียนรู้การพูดในโอกาสต่างกัน คนแรกเริ่มฝึกอายุ 84 สัปดาห์ คนที่สองเริ่มฝึกอายุ 89 สัปดาห์ พบว่าเด็กคนที่สองจะเรียนรู้ได้เร็วกว่าคนแรกในปลายสัปดาห์ที่สี่หลายเดือนต่อมาเด็กสองคนพูดได้เท่ากัน แสดงว่าเด็กที่มีวุฒิภาวะจะเรียนรู้และฝึกพูดภาษาได้ผลเร็ว

สรุปแล้วทฤษฎีการเรียนรู้และทฤษฎีของนักจิตภาษาศาสตร์ต่างก็มีเหตุผลมาสนับสนุน คำกล่าวของคน เด็กจะอาศัยโครงสร้างในสมองสร้างหลักไวยากรณชั้นเอง และเรียนรู้ภาษาโดยการเลียนแบบ ได้รับการเสริมแรง รวมทั้งต้องมีวุฒิภาวะทางกายจึงจะเรียน-

⁵⁴Mussen, loc. cit.

⁵⁵Ronald C. Johnson and Gene R. Medinnus, "Language," Child Psychology (New York : John Wiley and Sons, Inc., 1965), p. 218.

⁵⁶L.C. Strayer, "Language and Growth," Genet. Psychol. Monogr., VII (1930), 290 - 319, cited by George A. Miller, "The Verbal Behavior of Children," Language and Communication (New York: Mc Graw - Hill Book Company, Inc., 1951), pp. 140 - 41.

รู้ภาษาได้เร็ว

ลำดับขั้นการพัฒนาการทางภาษาของเด็ก

การใช้ภาษาของเด็กจะเห็นการไปตามลำดับขั้น เมอร์รี่และเมอร์รี่⁵⁷ (Merry and Merry) แบ่งพัฒนาการทางภาษาเป็น 6 ขั้นดังต่อไปนี้

1. ใจเสียงสะท้อน (reflex sounds)
2. พุกขำ ๆ (babbling) อายุประมาณ 9 หรือ 10 เดือน จะพุกขำคำพุกหรือเสียงของคนอื่น
3. ใจคำ (word using) เด็กส่วนมากใจคำอย่างมีความหมายเมื่ออายุ 15 ถึง 18 เดือน
4. ใจประโยคละ 1 คำ คือระยะที่เด็กใจคำเดี่ยวบ่อยครั้ง
5. นำคำมาผสมกันอาจเป็นคำสองคำหรือมากกว่า
6. ควบคุมคำพุกให้เปลี่ยนเป็นแบบต่าง ๆ ได้ แสดงว่ายิ่งระยะเวลาผ่านไปเท่าใด เด็กจะพุกได้มากและมีกฎเกณฑ์ยิ่งขึ้น

แมคคาร์ธีย์⁵⁸ อ่างถึงการบรรยายของไนซ์ (Nice) ว่าภาษาพุกของเด็กมี 4 ขั้นดังต่อไปนี้

1. พุกคำเดี่ยว อายุต่ำกว่า 12 เดือน
2. พุกประโยคแรก อายุประมาณ $1\frac{1}{2}$ ปี เด็กจะใจค่านามมากและจะใจกริยาช่วยรวมกับบุพบทและสันธาน

⁵⁷K. Merry and V. Merry, op. cit., p. 201.

⁵⁸Mc Carthy, "Language Development," op. cit., p. 108.

3. พุคประโยคสั้น ๆ เด็กจะใช้คำประโยคละ 3.4 ถึง 4.5 คำ และจะทิ้งหน่วยคำที่มาต่อท้ายคำ ถ้าเด็กพูด 50 ประโยคจะมีเนกรรพประโยค หรือสังกรประโยคเพียง 1 หรือ 2 ประโยค
4. พุคประโยคสมบูรณ์ อายุ 4 ถึง 5 ปี เด็กจะใช้จำนวนคำประโยคละ 6 ถึง 8 คำโคสม่าเสมอ

ในขั้นแบ่งขั้นพัฒนาการทางคำพูดคล้ายกับเมอร์รี่ คือเด็กจะพูดเป็นคำ ๆ ก่อน แล้วจึงผสมเป็นประโยค ภาษาที่เด็กพูดจะมีโครงสร้างเป็นลำดับชั้นอย่างค่อนข้างสม่ำเสมอ

สลอบิน⁵⁹ กล่าวว่า ปล่อยให้เด็กจะเปล่งเสียงที่แตกต่างกันได้ คำแรกของเด็กจะเป็นประโยคที่มีคำเดียว ความหมายของคำพูดจะเปลี่ยนไปตามสภาพการณ์ เช่น คำว่า "แม่" หมายถึง "แม่มานี้" หรือ "นั่นแม่" "หนูหิว" เด็กเด็กยังพูดประโยคยาวไม่ได้ เมื่อเด็กพูดประโยคที่ยาวกว่า 2 คำ ประโยคที่พูดจะแยกเป็นส่วนย่อย ๆ ได้ และเด็กจะกำหนดโครงสร้างประโยคโดยเริ่มจากประโยคสั้นและยาวขึ้นตามลำดับ

มุสเซน คองเกอร์และเจอร์โรม⁶⁰ (Mussen, Conger and Jerome) กล่าวว่า เด็กอายุ 2 ปี จะเริ่มนำคำต่าง ๆ มาสัมพันธ์กับสิ่งของ และใช้คำอย่างมีความหมาย โดยเฉลี่ยเด็กอายุ 1 ปี จะพูดคำแรกคำเดียว หรือ 2 คำ เช่น "ลากอน" (bye bye) "มามา" (Mama) "ดาดา" (Dada) เด็กจะเข้าใจความหมายของคำมากกว่าที่พูด

เมนยุก⁶¹ (Menyuk) กล่าวว่า เมื่อเด็กอายุ 1 ถึง $1\frac{1}{2}$ ปี จะตอบว่า

⁵⁹Slobin, op. cit., pp. 40 - 47.

⁶⁰Paul H. Mussen, John J. Conger and Kagan Jerome, Child Development and Personality (3 d ed.; New York : Harper and Row, 1969), p. 347.

⁶¹P. Menyuk, The Acquisition and Development of Language. (New Jersey : Englewood Cliffs, Prentice - Hall, Inc., 1971), p.6.

"no" ได้ อายุ 1 ปี 6 เดือน ถึง 1 ปี 9 เดือน พุคคำได้ 20 ถึง 200 คำ เรียกชื่อของสิ่งได้ และพูดได้ 2 คำได้ อายุ 2 ปีถึง 2 ปี 3 เดือน พุคคำได้ 300 ถึง 400 คำ ไชวดีที่มี 2 ถึง 3 คำ อายุ 2 ปี 6 เดือน ถึง 2 ปี 9 เดือน คำที่ไชจะเพิ่มเร็วที่สุดและพูดประโยคที่มีจำนวนคำประโยคละ 3 ถึง 4 คำได้ อายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 3 เดือน จะใช้คำ 1,000 คำ หรือมากกว่า และไชแบบประโยคที่มีโครงสร้างถูกไวยากรณ์

เบรคเคนริดจ์ และวินเซนต์⁶² (Breckenridge and Vincent) กล่าวว่าเมื่อเข้าโรงเรียนแล้วเด็กจะพูดคำศัพท์ได้มากขึ้นเรื่อย ๆ อย่างรวดเร็ว จากประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงประถมศึกษาปีที่ 7 จะพูดคำใหม่ได้ปีละ 1,500 ถึง 3,000 คำ เมื่อเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาจะพูดคำศัพท์ได้เพิ่มขึ้น คำกล่าวของเบรคเคนริดจ์และวินเซนต์สนับสนุนคำกล่าวของแมคคาร์ธี⁶³ ว่า ในระยะแรก ๆ คำศัพท์ที่เด็กใช้จะเพิ่มช้า และเมื่อผ่านระยะก่อนเข้าเรียนไปแล้วจะใช้คำศัพท์ได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เขามีความเห็นว่าการใช้คำที่ใช้น่าจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนตลอดชีวิต เพราะแต่ละคนยังคงเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ ๆ และใช้คำใหม่ที่คล้ายกันตลอดไป

การพูดของเด็กจะเป็นไปตามลำดับขั้นการเจริญเติบโต ฉะนั้นระยะพัฒนาการทางภาษาของเด็กปกติจะคล้ายกัน คือใช้คำได้มากขึ้น พูดประโยคได้ยาวขึ้น เรียบเรียงลำดับคำในประโยคได้ซับซ้อนขึ้น และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มากขึ้นตามลำดับอายุที่เพิ่มขึ้น ผลดังกล่าวมีการวิจัยที่สนับสนุนมากพอสมควร

การวิจัยที่เกี่ยวข้องของ

1. การวิจัยด้านพัฒนาการของการใช้คำของเด็ก

⁶²Marine E. Breckenridge and E. Lee Vincent, Child Development (3 d ed.; London : Saunders Company, 1955), p. 324.

⁶³Mc Carthy, "Language Development in Children," op. cit., p. 527.

คำในที่นี้หมายถึงคำที่เด็กเข้าใจความหมาย และพูดให้อื่นเข้าใจได้ นักจิตวิทยาจะตัดสินจากการที่เด็กใช้คำนั้น ๆ ไค่คงที่และถูกต้องตรงกับสถานการณ์

มาดอรา สมิท⁶⁴ (Madorah Smith, 1926) ศึกษารายคำศัพท์ของเด็กอายุ 8 เดือน ถึง 6 ปี จำนวน 244 คน ใช้คำศัพท์ที่สุ่มเลือกอย่างมีระบบจากจำนวนคำที่มีความถี่ในการใช้มากที่สุดของThorndike ซึ่งมี 1,000 คำ โดยเลือกมาจากทุก ๆ คำที่ 12 และนำคำที่เคยมาเลือกอีกครั้ง ส่วนคำที่เหลือนำไปทดสอบเด็กให้เด็กรูปภาพ สิ่งของ หรือถามคำถามเพื่อให้เด็กพูด คำที่เลือกทั้งหมดมี 203 คำ เช่น

ขอ 1 Button	ให้เด็กดูกระดุมธรรมดาที่มี 2 รู แล้วถามว่าคืออะไร
ขอ 40 Strawberry	ให้เด็กดูรูปสตรอเบอร์รี่แล้วถามว่าคืออะไร
ขอ 80 Drip	When the faucet won't shut tight then the water keep _____.
ขอ 200 Arbor	What is an arbor ?

ผลการทดสอบคำศัพท์พบว่าเด็กจะใช้คำศัพท์โดยเฉลี่ย 0 - 2,562 คำ ตามลำดับอายุดังนี้

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁶⁴M.E. Smith, "An Investigation of the Development of the Sentence and the Extent of Vocabulary in Young Children," Univ. Iowa Stu. Child Welf., III, No. 5 (1926), cited by George G. Thompson, "The Development of Language Skills," Child Psychology (Houston, Miffin Company, c 1962), pp. 367 - 8.

8 เดือน	ยังใช้คำไม่ได้		10 เดือน	ใช้คำได้	1 คำ
1 ปี	ใช้คำได้	3 คำ	1 ปี 3 เดือน	ใช้คำได้	19 คำ
1 ปี 6 เดือน	ใช้คำได้	22 คำ	1 ปี 9 เดือน	ใช้คำได้	118 คำ
2 ปี	ใช้คำได้	272 คำ	2 ปี 6 เดือน	ใช้คำได้	446 คำ
3 ปี	ใช้คำได้	896 คำ	3 ปี 6 เดือน	ใช้คำได้	1,222 คำ
4 ปี	ใช้คำได้	1,540 คำ	4 ปี 6 เดือน	ใช้คำได้	1,870 คำ
5 ปี	ใช้คำได้	2,072 คำ	5 ปี 6 เดือน	ใช้คำได้	2,289 คำ
6 ปี	ใช้คำได้	2,562 คำ			

จากการศึกษาครั้งนี้สมิยัง ได้วิเคราะห์ค่าจากการบันทึกการสนทนาของเด็ก 88 คน ขณะเล่นตามสบาย พบว่าใน 1 ชั่วโมงเด็กอายุ 2 ปี จะพูดได้เฉลี่ยประมาณ 50 คำ และอายุ 4 ปี พูดได้เฉลี่ยประมาณ 400 คำ

ต่อมาเชอร์ลีย์⁶⁵ (Shirley, 1933) ศึกษาการใช้คำศัพท์ของเด็กอายุ 0 - 2 ปีจำนวน 25 คน ใช้วิธีสัมภาษณ์และทดสอบสปีคคำทีละครั้งในช่วงอายุหนึ่งปีแรก และอีกหนึ่งปีหลังใช้วิธีการเช่นเดียวกันแต่ทำ 2 สปีคคำทีละครั้ง พบว่าโดยเฉลี่ยเมื่ออายุมากขึ้น เด็กจะพูดคำศัพท์ได้มากขึ้น เช่นพูดคำแรกได้เมื่ออายุ 15 เดือน เขียนแบบคำต่าง ๆ ได้เมื่ออายุ 1 ปี 4 เดือน เรียกชื่อภาพในหนังสือเช่นพูดคำว่า "dog" เมื่ออายุ 1 ปี 9 เดือน และอายุ 2 ปี จะพูดคำว่า "baby" ได้ และพูดจำนวนคำได้เฉลี่ย 32 คำ เชอร์ลีย์สรุปว่าคำแรกที่เด็กพูดจะเกี่ยวกับพ่อแม่ สัตว์เลี้ยง อาหาร เครื่องเรือน และเกี่ยวกับกริยาอาการเล็กน้อย

⁶⁵M.M. Shirley, "The First Two Year : A Study of Twenty Five Babies II Intellectual Development," Inst. Child Welf. Monogr. Ser. (Minneapolis, Minn: University of Minnesota Press, 1933), cited by Thompson, Ibid., pp. 365 - 6.

แมคคาร์ธี⁶⁶ (1930) ศึกษาคำพูดของเด็กทั้งหญิงและชาย อายุ 18 ถึง 54 เดือน จำนวน 140 คน มีระดับอายุ 7 ระดับ เด็กแต่ละระดับอายุห่างกัน 6 เดือน สุ่มเด็กโดยใช้รายชื่อของพ่อแม่เป็นเกณฑ์ เด็กร้อยละ 95 มีเชาวน์ปัญญาปานกลาง ใช้วิธีสังเกตการพูดของเด็กในสถานที่ต่าง ๆ และในห้องทดลอง บันทึกเฉพาะคำพูดที่เด็กพูดกับบุคคลอื่นติดต่อกัน 50 ครั้ง ใช้วิเคราะห์หอยอด 4 คน ซึ่งมีการทดลองกันแล้วอย่างถี่ถ้วนในเรื่องการนับคำและทางคนต่างใจคะแนน ผลคือเด็กจะพูดคำได้เพิ่มขึ้นเมื่ออายุมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดคือ

อายุ 18 เดือน	พูดคำได้เฉลี่ย 20.3 คำ	อายุ 24 เดือน	พูดคำได้เฉลี่ย 66.6 คำ
อายุ 30 เดือน	พูดคำได้เฉลี่ย 147.7 คำ	อายุ 36 เดือน	พูดคำได้เฉลี่ย 170.3 คำ
อายุ 42 เดือน	พูดคำได้เฉลี่ย 203.7 คำ	อายุ 48 เดือน	พูดคำได้เฉลี่ย 216.3 คำ
อายุ 54 เดือน	พูดคำได้เฉลี่ย 230.5 คำ		

คำที่ใช้ทั้งหมดเมื่ออายุ 18 เดือน จะเป็นค่านามร้อยละ 50 คำกริยาร้อยละ 14 ถึง 25 และอายุ 18 ถึง 54 เดือน เด็กจะพูดคำกริยาไทร้อยละ 14 ถึง 25 ของคำที่ใช้ทั้งหมด ใช้คำกริยาวิเศษณ์ไทร้อยละ 14 ถึง 25 สรรพนามร้อยละ 10 ถึง 20 ส่วนเด็กอายุ 18 เดือน ยังไม่ใช้บุพบท อายุ 2 ปี ใช้บุพบทร้อยละ 3 ของคำที่ใช้ทั้งหมด และอายุมากขึ้นใช้บุพบทร้อยละ 7

แมรี สมิธ⁶⁷ (Mary Smith, 1941) ศึกษาการใช้คำของเด็กวัยเรียน

⁶⁶Mc Carthy, "Language Development in the Preschool Child." Child Behavior and Development. ed. Roger G. Barker, Jacob S. Kohnin and Herbert F. Wright (New York: Mc Graw Hill Book Company, 1943), pp. 107 - 26.

⁶⁷M.K. Smith, "Measurement of the Size of General English Vocabulary through the Elementary Grade and High School," Genet. Psychol. Monogr., XXIX (1941), 311 - 45, cited by Wallace A. Kennedy, Child Psychology (New Jersey : Englewood Cliffs, Prentice - Hall, Inc., 1971), p. 327.

โดยทดสอบเด็กประถมศึกษปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 867 คน พบว่าค่าเฉลี่ย
จำนวนคำที่เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ใ้มีจำนวน 23,700 คำ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ใ้มี 80,300 คำโดยเฉลี่ย การประมาณค่าจะไม่นับคำที่มีความหมาย 2 อย่าง หรือ
ความหมายเหมือนกัน วิชนีสมิธ บอกว่าเรื่อถือไคสูง (r+.90)

วัตส์⁶⁸ (Watts, 1944) ทดลองใ้เด็กอังกฤษอายุ 7 ถึง 15 ปีเลือกใ้
คำสันธานจำพวก "because" "although" "unless" และ "if" พบว่าเด็ก
จะใ้คำว่า "because" ไคคักวาคำอื่น ๆ และจะใ้คำสันธานไคเพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ
แต่ยังใ้ไคไคไม่ถูกตองทั้งหมดแม้จะอายุถึง 15 ปีก็ตาม

โลแบน⁶⁹ (Loban, 1963) ศึกษาคำพูดของเด็กระดับอนุบาลจนถึงชั้นประถม-
ศึกษปีที่ 6 จำนวน 338 คน ใ้วิธีบันทึกตัวอย่างคำพูดของเด็กจากการสัมภาษณ์ เป็นบันทึก
ประจำปีรวม 7 ปี และนำข้อมูลใ้ไคมาวิเคราะห์พบว่าแต่ละปีเด็กจะใ้คำไคเพิ่มขึ้นและพูด
ไคยาวขึ้น เขาพบว่าเด็กมีความสามารถทางภาษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

ในประเทศไทยสถาบันระหว่างชาติสำหรับการคนควาเรื่อเด็ก⁷⁰ ศึกษาคำพูด
มูลฐานของเด็กทั่ว ๆ ไป โดยทดสอบเด็กระดับประถมศึกษาปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ผู้ทดสอบ
จะแจกกระดาษใ้ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนคำที่ตนรูลงไปใ้ไคคำมากที่สุด และเร็วที่สุดเขาใ้
จะนึกไค โดยไม่ต้องคำนึงถึงตัวสะกดการันต์ ยกเว้นคำใ้เป็นวิสามานยนาม จะทดสอบ

⁶⁸ A.F. Watts, The Language and Mental Development of Children
(London : Harrap, 1944), cited by Rosenberg and Koplín, op. cit., p.
40.

⁶⁹ W. Loban, The Language of Elementary School Children (NCTE
Res. Report No.1 Champaign, III, 1963), cited by Ruth G. Strickland,
"Language in Schools," The Learning Language. ed. Carroll E. Reed
(New York : Appleton Century Crofts, 1971), p. 391.

⁷⁰ สถาบันระหว่างชาติสำหรับการคนควาเรื่อเด็ก, เรื่อเติม, หน้า 1 - 21.

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 3, 4 เป็นหมู่ และทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นรายบุคคล กำหนดเวลาให้เขียนเพียง 10 นาที ผลปรากฏว่าจำนวนคำที่เด็กใช้จะเพิ่มมากขึ้นตามลำดับชั้นเรียน และประเภทของคำจะเปลี่ยนไปตามชั้นเรียนด้วย เช่น เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ใช้คำที่เป็นรูปธรรมใดแก่ สิ่งของ สัตว์ คน ฯลฯ มากที่สุด และการใช้คำรูปธรรมจะลดจำนวนลงเป็นลำดับในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ส่วนคำที่เป็นนามธรรมใดแก่ เรื่องเกี่ยวกับเวลา จักรวาล ความนึกคิด ฯลฯ เด็กจะใช้ได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับชั้น การใช้คำจำพวกนามธรรมต้องอาศัยความรู้และความเข้าใจที่สูงกว่าคำจำพวกรูปธรรม เด็กอายุน้อยจึงใช้คำรูปธรรมไก่อนอยกว่าค่านามธรรม

2. การวิจัยด้านพัฒนาการของการใช้ชีวิตวิภาคของเด็ก

เบอร์โก⁷¹ ทดสอบความรู้ของเด็กด้านการใช้ชีวิตวิภาคของเด็กก่อนเข้าเรียน และเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อายุ 4 5 6 และ 7 ปี ผู้ทดสอบจะใช้คำที่ไม่มี ความหมาย เช่น "ZIB" "WUG" "RICK" "GLING" และ "GUTCH" เป็นต้น และให้เด็กเติมหน่วยคำต่อท้ายคำที่กำหนดให้ เพื่อเปลี่ยนคำให้เป็นพหูพจน์ เอกพจน์บุรุษที่สาม เอกพจน์และพหูพจน์ที่เป็นเจ้าของ กริยาอดีตกาลและคุณศัพท์เป็นต้น ทั้งหมดมี 28 ข้อ ผู้ทดลองใช้เวลาตามคำถามทั้งหมด 10 และ 15 นาที ผลปรากฏว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำได้ดีกว่าเด็กก่อนเข้าเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ใช้ไคสแควร์ (Chisquare) ทดสอบ เช่น คำว่า "wug" เมื่อเป็นพหูพจน์ เด็กก่อนเข้าเรียนทำได้ถูกต้องร้อยละ 75 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำถูกต้องร้อยละ 99 ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 หรือคำว่า "bing" เมื่อเป็นกริยาอดีตกาล "binged" เด็กก่อนเข้าเรียนทำได้ถูกต้องร้อยละ 60 เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำถูกต้องร้อยละ 85 ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แสดงว่ายิ่งอายุมากขึ้นเด็กจะใช้หน่วยคำมาต่อท้ายคำได้ถูกต้องถี่กว่ากรรมมากขึ้น

⁷¹Bergo, loc. cit.

แคซเดน ⁷² (Cazden) ศึกษาเด็ก 3 คน คือมีอายุ 18 ถึง 27 เดือน
 อาศัยอายุ 27 ถึง 42 เดือน และซาราอายุ 27 ถึง 49 เดือน โดยศึกษาเกี่ยวกับ
 การนำหน่วยคำมาเติมท้ายคำนามและคำกริยา เขาถือว่าหน่วยคำที่เติมท้ายคำจะใช้ได้
 ในกรณีที่ไรต์ถูกต้องในที่ ๆ จำเป็นต้องใช้ และใช้ในข้อความที่เหมาะสม ผลปรากฏว่าเด็ก
 จะเติมพหูพจน์ท้ายคำนาม และอายุมากขึ้นจะเติมพหูพจน์ได้ถูกมากขึ้น เชนจากการให้เติม
 พหูพจน์ทั้งหมด ซาราเมื่ออายุ 27 ถึง 30 เดือนจะเติมพหูพจน์ได้ถูกต้องร้อยละ 13 อายุ
 31 ถึง 33 เดือน เติมได้ถูกต้องร้อยละ 86 และเติมได้ถูกต้องร้อยละ 98 เมื่ออายุ 34
 ถึง 49 เดือน ส่วนหน่วยคำ เชน "ing" ที่เติมท้ายคำกริยาจะถือว่าใช้ได้ เมื่อเติม
 ท้ายกริยาแท้ของประโยค (main verb) ผลคือระหว่างอายุ 2 ถึง 3 ปี เด็กจะใช้หน่วย
 คำเติมท้ายคำกริยาให้เป็นรูปกริยาปัจจุบันที่กำลังดำเนินอยู่ (Present Progressive)
 และก่อนอายุ 4 ปี ซาราใช้กริยาอดีตกาล และปัจจุบันกาลได้ถูกต้องร้อยละ 90 ส่วนมีจะใช้
 เฉพาะกริยาอดีตกาลและอาตัมใช้เฉพาะกริยาปัจจุบันกาล

ก่อนอายุ 4 ปี ทั้งอาตัมและซาราใช้กริยาช่วย "be" โดยไม่มี "ing" ต่อท้าย
 คำกริยาในรูปกริยาปัจจุบันที่กำลังดำเนินอยู่ เชน " I'm play with it." จากการ
 ศึกษาของแคซเดนแสดงว่า พัฒนาการของการใช้หน่วยคำเป็นขบวนการที่ค่อยเป็นค่อยไป
 ระยะเวลาที่เด็กเริ่มใช้หน่วยคำเติมท้ายชนิดคำแต่ละประเภทไปจนถึงใช้เติมได้ถูกต้อง
 ประมาณร้อยละ 90 จะต้องใช้เวลานานเป็นปี

ในปี ค.ศ. 1964 เมนยุก ⁷³ ศึกษาคำพูดของเด็กเตรียมอนุบาลอายุเฉลี่ย 3 ปี
 ถึง 3 ปี 8 เดือน และเด็กอนุบาลอายุเฉลี่ย 5 ปี 6 เดือน โดยให้เด็กประถมศึกษปีที่ 1
 อายุเฉลี่ย 7 ปี 1 เดือนเป็นกลุ่มเปรียบเทียบจากการศึกษาพบว่าเด็กอนุบาลจะใช้คำนำหน้า

⁷²C.B. Cazden, "The Acquisition of Noun and Verb Inflection,"
Child Development, XXXIX (1968), 433 - 48.

⁷³Paula Menyuk, "Syntactic Rules Used by Children from
 Preschool through First Grade," Child Development, XXXV (1964),
 533 - 46.

นามได้ถูกทดลองตามหลักไวยากรณ์ ส่วนคำนามและคำกริยาที่เป็นพหูพจน์บางครั้งเด็กก็ใช้ถูกหลักไวยากรณ์ บางครั้งก็ไม่ถูกหลักไวยากรณ์ เช่น เด็กคนเดียวกันนี้อาจใช้ทั้ง "she wash" และ "she cleans" หรือเด็กคนเดียวกันนี้อาจใช้ทั้ง "a feet" และ "the stars" และเด็กจะใช้เอกพจน์ กริยาปัจจุบันกาลได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะใช้กริยาช่วย "have" และคำสันธาน "if"

3. การวิจัยคำพัฒนาการของการใช้วากยสัมพันธ์ของเด็ก

บราวน์และเบอร์โก ⁷⁴ ศึกษาการใช้โครงสร้างประโยคของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 2 และ 3 โดยแบ่งเด็กเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 20 คน ผู้ทดสอบจะกำหนดส่วนของคำพูดให้ 6 ส่วน คือ คำนามนับได้ คำนามนับไม่ได้ คุณศัพท์ สกรรมกริยา อกรรมกริยา และกริยาวิเศษณ์ แต่ละส่วนจะมีค่า 6 คำ ก่อนทดสอบแนะนำเด็กให้รู้จักคำที่ไม่มีความหมาย 12 คำ เช่น "wug" "boft" "stog" เป็นต้น คำเหล่านี้ผู้ทดสอบจะนำไปใช้กับประโยคนำ 2 ประโยค จะให้คะแนนถ้าเด็กเปลี่ยนคำที่ไม่มีความหมายใดตรงกับส่วนของคำพูดแต่ละส่วน ผู้ทดสอบจะนำคำแต่ละคำจาก 12 คำ มาถามความหมายจนครบส่วนของคำพูด 6 ส่วน เพื่อให้เด็กทราบว่าควรจะตอบในแนวใด เช่น ผู้ทดสอบจะนำรูปภาพมาให้เด็กดู แล้วอ่านคำสั่งว่า "ท่านทราบไหมว่า a wug แปลว่าอะไร นี่เป็นรูปภาพของเด็กเล็กคนหนึ่งกำลังคิดเกี่ยวกับ a wug ท่านบอกได้ไหมว่า a wug หมายความว่าอะไร" เมื่อทดสอบจริงผู้ทดสอบจะพูดประโยคนำ เช่น "A man was thinking about some wug." และให้เด็กนำคำมาเติมในประโยค ถ้าเด็กตอบประโยคใหม่ว่า "He is thinking about some milk." เด็กจะได้คะแนนเพราะ "wug" ในที่นี้ใช้เป็นนามนับไม่ได้ และ "milk" ก็เป็นนามนับไม่ได้ด้วย บราวน์และเบอร์โกสรุปจากการทดสอบว่าเด็กทั้ง 3 กลุ่มสร้างประโยคโดยใช้ชนิดคำมาแทนคำที่กำหนดให้ได้ แต่ยังไม่ถูกต้องทั้งหมด เมื่ออายุมากขึ้น จะทำให้ถูกต้องเพิ่มขึ้น และเด็กจะใช้คำนามนับได้ คุณศัพท์ อกรรมกริยา และ สกรรมกริยาได้ถูกต้องมากกว่าคำนามที่นับไม่ได้ และคำวิเศษณ์

⁷⁴Brown and Bergo, loc. cit.

เบรน⁷⁵ ศึกษาพัฒนาการของการใช้ประโยคของเด็กที่เกิดจากการนำคำเดี่ยว ๆ มาผสมกัน เขาศึกษาเด็ก 3 คนอายุประมาณ 18 เดือน เด็ก 2 คนแรกให้พอหรือทั้งพอ และแม่เขียนบันทึกคำพูดที่เด็กพูดได้เอง และผู้ใหญ่เข้าใจ จะต้องบันทึกคำคำตามที่เด็กพูด เริ่มบันทึกเมื่อเด็กพูดคำเดี่ยว ๆ ได้ 10 ถึง 20 คำ เด็กอีก 1 คน ศึกษาน้อยกว่า 2 คนแรก โดยให้แม่บันทึกคำพูดของเด็กที่แม่เข้าใจจากการเดิน 4 ชั่วโมง ผลการศึกษาพบว่าเด็กสองคนแรกมีช่วงพัฒนาการคล้ายกัน คำที่เด็กนำมาผสมจะมีสองคำหรือมากกว่า คำผสมสองคำประกอบด้วยคำสองประเภทคือ คำพหูพจน์และคำเปิด เบรนพบว่า ในระยะแรกเด็กจะนำคำต่าง ๆ มารวมเป็นประโยคใดเพิ่มขึ้นอย่างช้า ๆ ต่อมาประมาณ 5 ถึง 6 เดือน หลังจากเริ่มผสมคำสองคำเป็นประโยคแล้วเด็กจะพูดประโยคใดเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เช่นจากการบันทึกการพูดของเด็กคนแรกที่น่าคำมาผสมกัน จะใช้จำนวนประโยคเพิ่มขึ้นแต่ละเดือนดังนี้ 14, 24, 54, 89, 350, 1400, 2500 และเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อประโยคเพิ่มขึ้นจะทำให้คำพูดมีโครงสร้างซับซ้อนเพิ่มขึ้นด้วย เมื่อผสมคำสองคำเป็นประโยคแรกได้แล้ว ต่อมาอีก 4 เดือนเด็กคนแรกพูดได้ 89 ประโยค ประโยคเหล่านี้ส่วนมากคำพหูพจน์จะอยู่ตำแหน่งแรก เช่น "see boy" "see sock" คำพหูพจน์ที่อยู่ตำแหน่งหลังมีเพียง 5 คำ เช่น "do it" "push it" เป็นต้น ส่วนประโยคที่เด็กคนที่สองพูดจะมีคำพหูพจน์ในตำแหน่งที่สองมาก เมื่อผสมคำสองคำเป็นประโยคแรกได้แล้ว ต่อมาอีก 5 เดือน เด็กคนที่สองจะผสมคำได้ 105 ประโยค ส่วนคำผสมของเด็กคนที่สามคล้ายกับเด็กสองคนแรก แต่ละเดือนเด็กจะพูดคำพหูพจน์ไม่มากนัก แต่คำเปิดที่นำมาผสมกับคำพหูพจน์จะมีมาก และส่วนมากเป็นคำเดี่ยว ๆ ในระยะต่อมาเด็กจะพูดได้ถูกไวยากรณ์ และผู้ใหญ่เข้าใจคำพูดของเด็กได้มากขึ้น

เมื่อเด็กใช้คำผสมสองคำ ระหว่างคำพหูพจน์กับคำเปิดไปได้ 5 ถึง 6 เดือน เด็กจะเริ่มใช้คำผสม 2 คำมากขึ้น แต่ใช้วิธีนำคำเปิดเช่นคำนามมาผสมกัน เช่น "man car" "car bridge" คำผสมพวกนี้เด็กใช้พูดบางครั้ง และคำเหล่านี้ทำให้จำนวนคำที่เด็กใช้เพิ่มขึ้น เพราะเด็กอาจนำมาขยายได้อีก เช่น "man car" ขยายเป็น "other man car"

⁷⁵Braine, loc. cit.

หรือ "man other car" ส่วนคำว่า "party hat" จะแยกมาผสมกับคำพิวทได้ เช่น "that hat" "hat on"

เบรน⁷⁶ ยังได้ศึกษาเด็กอีก 3 คน คนแรกอายุ 27 เดือน คนที่สอง อายุ 25 ถึง 26 เดือน คนที่สามอายุ 26 ถึง 27 เดือน เขาสังเกตเห็นว่าเด็กอายุ 2 ปี จะสร้างประโยคเปลี่ยนไปคือ เริ่มตนประโยคควยกริยาวดีแล้วเพิ่มประธาน เช่น "Want that ___ Andrew want that" บางครั้งพูดประโยคยาวกว่านี้และเพิ่มนามวลีอีก เช่น "Stand up _____ Cat stand up _____ Cat stand up table."

มีผู้ทดสอบคล้ายเบรน ก็อิมิลเลอร์และเออร์วิน⁷⁷ (Miller and Ervin, 1963) ทดสอบระยะยาวจากเด็ก 25 คน และเก็บข้อมูลระยะสั้นจากเด็ก 5 คน อายุเฉลี่ย 2 ปี ใช้เวลาศึกษาติดต่อกัน 2 ปี ใช้แบบทดสอบ 3 แบบ คือแบบทดสอบพหูพจน์ สรรพนาม และการพูด รวมทั้งมีการสัมภาษณ์และบันทึกเทป ครั้งแรกบันทึกเป็นรายสัปดาห์ครั้งละ 45 นาที ต่อมาเก็บข้อมูลไ้ระยะเวลายาวกว่าเดิม ผลคือเด็กจะพูดประโยคสองคำหรือมากกว่าก่อนอายุ 2 ปี คำพูดของเด็กจะเป็นระบบ เป็นประโยคที่มีคำพิวท แต่มิลเลอร์และเออร์วินเรียกคำพิวทว่า "operator" ประโยคที่เด็กพูดจะยอมมาจากผู้ใหญ่ เช่น "That's the ball." กลายเป็น "that ball" ในระยะนี้ประโยคที่เด็กพูดจะไม่มีคำบุพบท เช่น "and" "at" "the" เป็นต้น

ปีต่อมาบราวน์และเบลลูจิ⁷⁸ ศึกษาวิธีสร้างประโยคของเด็กสองคนคือ อาคัมและ

⁷⁶N.D.S. Braine, "Grammatical Structure in the Speech of Two - Year - Olds," Proc. Washington Ling. Club, I (1963), 11 - 6, cited by Slobin, op. cit., p. 47.

⁷⁷Wick R. Miller and Susan M. Ervin, "The Development of Grammar in Child Language., Child Language.ed. Bar - Adon and Leopold (New Jersey : Englewood Cliffs, 1971), pp. 321 - 39.

⁷⁸Brown and Bellugi, loc. cit.

อีฟ อากัมอายุ 27 เดือน อีฟอายุ 18 เดือน เล็กเด็กทั้งสองคนมาจากเด็ก 20 คน เด็กสองคนมีพ่อแม่ที่มีการศึกษาสูงเหมือนกัน และพักอยู่ด้วยกันระหว่างศึกษา ระยะเวลาเริ่มศึกษาอากัมพูดจำนวนคำในประโยคโคโคเฉลี่ยประโยคละ 3.55 คำ และอีฟ 3.27 คำ ใช้วิธีสังเกตเด็กแต่ละคนทุก ๆ สองสัปดาห์อย่างน้อย 2 ชั่วโมง เป็นเวลา 9 เดือน และบันทึกเทปเกี่ยวกับทุกสิ่งที่มีแม่และเด็กพูดรวมทั้งกริยาอาการที่สำคัญ ผู้สังเกตทำตัวให้คุ้นเคยกับเด็ก ผลปรากฏว่าครั้งแรกเด็กสองคนมักพูดนามวลีโคโค ๆ มากกว่าจะเป็นส่วนประกอบของประโยค ต่อมาอีฟพูดมาเสริมนาม เมื่ออายุ 20 เดือน จะนำคำนาม คำกริยา และคำพิวพมาสร้างประโยคที่มี 1, 2 หรือ 3 คำ เช่น "my cat" "change Adam diaper" เป็นต้น ปรากฏว่าเด็กสร้างประโยคที่ตกหลักไวยากรณ์ถึง 400 ประโยค (คือเป็นประโยคที่ประกอบด้วยคำเดียวหรือมากกว่าก็ได้ แต่คำเดียวจะต้องเป็นคำเปิดเท่านั้น ถ้าเป็นประโยคสองคำต้องประกอบด้วยคำต่างชนิดกัน เช่น กำนามและคำกริยา เป็น "Adam run")

เมื่ออากัมอายุ 22 ถึง 31 เดือน จะใช้โครงสร้างประโยคต่างกันตามคำขยายที่ใช้ ประโยคสองคำจะมีคำนำหน้านาม เช่น "a coat" "a hands" เด็กยังไม่ทราบว่าคำนำหน้านามคำใดจะใช้กับนามเอกพจน์หรือพหูพจน์ ส่วนประโยคสามคำนั้น ตามหลักไวยากรณ์ประกอบด้วย คำนำหน้านาม + คำขยาย + คำนาม แต่เด็กทั่ว ๆ ไปจะไม่เห็นความแตกต่างระหว่างคำขยายกับคำนาม เช่น ใชว่า "Your a car" ส่วนอากัมจะเรียงประโยค 3 คำนึกคือ ใชว่า "A your car" อากัมแยกหน้าที่ของคำขยายไม่ถูก คิดว่าคำขยายในประโยคสามคำมีหน้าที่เหมือนคำขยายในประโยค 2 คำ เด็กที่พูดประโยคที่มี 3 หรือ 4 คำ จะไม่ใช้คำกริยาในประโยค เมื่ออากัมอายุ 31 เดือน จะพูดประโยคที่มีคำสรรพนาม คำนาม และนามวลีโคโค และใช้คำสรรพนามโคโคเช่น "it" แทน "ladder"

เมื่ออากัมอายุ 33 เดือน และอีฟอายุ 24 เดือน จะสร้างประโยคโดยแยกคำขยายโคโค เช่น คำนำหน้านาม คำคุณศัพท์ คำสรรพนามที่เป็นเจ้าของ คำสรรพนามชี้เฉพาะ และคำขยายประเภทต่าง ๆ อากัมจะเลิกใช้ประโยค "A your car" แต่ยังคงใช้คำขยายซ้อนกัน เช่น "My that car" เด็กทั้งสองคนรู้ขอแตกต่างของคำนามนับโคโคและไม่โคโค

และจะใช้ประโยคที่ประกอบด้วยคำนาม + นามวลี เมื่อสร้างประโยคยาว ๆ ที่มีส่วนขยาย มักใช้ส่วนขยายคล้ายกัน เช่น "That is a blue flower" เป็น "a that blue flower"

ในปี ค.ศ. 1963 เมนยุก⁷⁹ ศึกษาการใช้ไวยากรณ์ของเด็กเตรียมอนุบาล 48 คน อายุเฉลี่ย 3 ปี 8 เดือน และเด็กประถมศึกษามีที่ 1 อายุเฉลี่ย 6 ปี 5 เดือน เด็กทั้งสองระดับมีสติปัญญาฉลาดและมีพ่อแม่อยู่ในระดับสังคมชั้นกลาง ใช้วิธีการบันทึกเทป โดยให้เด็กเล่าเรื่องจากแบบทดสอบบุคลิกภาพที่เป็นรูปภาพสีด้า (Projective the Blacky Pictures) และให้เด็กสนทนากับบุคคลอื่น รวมทั้งให้คุยกับเพื่อน โดยจัดให้เด็กเล่นด้วยกัน (role play) และให้แต่ละคนมีบทบาทเป็นสมาชิกในครอบครัว นอกจากนี้ยังสังเกตเด็กในห้องเรียนแต่ละห้องใช้เวลาช่วงละ 2 ชั่วโมง และเขียนบันทึกการพูดของเด็ก นำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกับผลการบันทึกเทป เพื่อหาความเชื่อถือได้ ผลปรากฏว่าเด็กเตรียมอนุบาลเฉลี่ยแล้วพูดได้ 82.9 ประโยค (S.D.=16.7) และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เฉลี่ยแล้วพูดได้ 105.7 ประโยค (S.D.=15.2) เด็กทั้งสองกลุ่มใช้จำนวนประโยคตรงกันอย่างน้อยสำคัญ (p < .01) ถ้ามีการกระตุ้นจะพูดประโยคเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นไปตามอายุและวุฒิภาวะ เด็กเตรียมอนุบาลใช้โครงสร้างประโยคส่วนมากตรงกับผู้ใหญ่ และใช้ประโยคที่เป็นโครงสร้างเบื้องต้น จะมีการลด การเพิ่ม และการแทนที่ชนิดคำต่าง ๆ ในโครงสร้างประโยค เช่น กริยาวลี นามวลี และบุพบทวลี ดังต่อไปนี้

1. กริยาวลี
 - 1.1 ลด "The momma'll(-)."
 - 1.2 แทนที่ "(Say) the story."

⁷⁹P. Menyuk, "Syntactic Structure in the Language of Children," Child Language, ed. Bar - Adon and Leopold (New Jersey : Englewood Cliffs, Prentice - Hall, Inc., 1971), pp. 290 - 99.

2. นามวลี

2.1 ลด "(-) want it."

2.2 เพิ่ม "She took it away (the hat)."

3. บพพท

3.1 ลด "I want to go (-) New York."

3.2 แพนที่ "Daddy took me (at) the **train**." เป็นคน

เด็กทั้งสองระดับใช้โครงสร้างประโยคต่างกัน เด็กเตรียมอนุบาลจะลดบพพท และกำหนดหน้านามมากกว่าเด็กประถมศึกษาปีที่ 1

ในปีต่อมาเมนยุก⁸⁰ ศึกษาทดลองเด็กเตรียมอนุบาล 8 คน อายุเฉลี่ย 3 ปี และเด็กอนุบาล 48 คน อายุเฉลี่ย 5 ปี 6 เดือน ระดับเซแมนติกของทั้งสองอยู่ในชั้นกลาง พ่อแม่ของเด็กส่วนมากประกอบอาชีพชั้นสูง สำหรับเด็กเตรียมอนุบาลใช้วิธีสังเกต ขณะที่เด็กทำกิจกรรมใช้เวลาสังเกต 3 ชั่วโมง และบันทึกคำพูดของเด็กไว้อีก 8 เดือน ต่อมาก็สังเกตเด็กเตรียมอนุบาลกลุ่มเดียวกันนี้อีก ส่วนเด็กอนุบาลใช้วิธีให้เด็กพูดและบันทึกแบบเช่นเดียวกับการศึกษาครั้งแรก จากการเปรียบเทียบประโยคของเด็กทั้งสองระดับโดยใช้ ที - เทสต์ (t - test) พบว่า ค่าเฉลี่ยจำนวนประโยคของเด็กเตรียมอนุบาลจะต่างกับเด็กอนุบาลอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .01$) เด็กอนุบาลจะพูดประโยคได้มากกว่า ค่าเฉลี่ยจำนวนประโยคที่เด็กเตรียมอนุบาลพูดเมื่ออายุ 3 ปี เท่ากับ 109.8 จะเพิ่มเป็น 124.0 เมื่ออายุ 3 ปี 8 เดือน นอกจากนี้เมนยุกยังนำเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาเปรียบเทียบ พบว่าเด็กอนุบาลใช้โครงสร้างประโยคทั้งหมดได้ถูกไวยากรณ์เหมือนประถมศึกษาปีที่ 1 แต่ใช้ได้น้อยกว่า

เกี่ยวกับการปริวรรต เมนยุก พบว่าเด็กอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 8 เดือน จะปริวรรตได้เพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ เด็กอายุ 2 ปี 10 เดือน ถึง 7 ปี 1 เดือน ในระยะ

⁸⁰Menyuk, "Syntactic Rules Used by Children from Preschool through First Grade," pp. 533 - 46.

4 เดือนที่ใช้การปริวรรต พบว่าเด็กอายุ 4 ปี 1 เดือนใช้รอยละ 81 และเพิ่มเป็น รอยละ 83 เมื่ออายุ 6 ปี 2 เดือน ซึ่งใกล้เคียงกับที่เด็กประถมศึกษาปีที่ 1 ใช้สรุปได้ว่าการปริวรรตใช้ในการสร้างประโยค เมื่อเด็กปริวรรตได้เพิ่มขึ้นก็ยอมใช้ประโยคได้มากขึ้นด้วย

ในปี คศ. 1973 ชิวดส์และสไลเนอร์⁸¹ (Shields and Sleiner) ศึกษาการพูดของเด็ก 123 คน อายุ 3 ถึง 5 ปี ใช้วิธีบันทึกตัวอย่างคำพูดตามธรรมชาติของเด็กขณะเล่นหรือคุยกับผู้ใหญ่ จะวัดพัฒนาการทางภาษาของเด็ก สิ่งที่ใช้วัดคือความยาวของमुखยประโยค (major clause) และส่วนกริยา (predicate unit) ผลแสดงว่าเด็กอายุมากขึ้นจะใช้เวลาเฉลี่ยความยาวของส่วนกริยาเพิ่มขึ้นดังนี้ อายุ 2 ปี 6 เดือน ถึง 2 ปี 11 เดือน ใช้ 4.2 คำ อายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน ใช้ 4.3 คำ อายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน ใช้ 4.9 คำ อายุ 4 ปี ถึง 5 ปี 5 เดือน ใช้ 4.9 คำ และ อายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ใช้ 5.2 คำ เด็กทุกระยะอายุยังใช้โครงสร้างไม่ถูกต้องหลักไวยากรณ์และลบบางส่วน เช่น

1. ลดคำกริยา "be" เช่น "I (-) your cat."
2. ลดกริยาช่วยเมื่อเป็นประโยคคำถามและก่อนกริยาที่มี "ing" รวมทั้งก่อนกริยา "go" + ing" + กริยาที่ไม่สำคัญ เช่น
 "(-) you still in there ? "
 "My pig (-) picking his gate."
 "They (-) going to eat their dinner when they wake up."

⁸¹ H.M. Shields and E. Sleiner, "The Language of Three to Five Year Olds in Preschool Education," Educational Research, XV, No. 2 (February, 1973), 97 - 104.

3. อตกกริยาช่วย "has" หรือ "have" กอนกริยาของ 3 และกอน "got"

เช่น

"The lorry (-) fallen over on the road."

"I (-) got a special bucket."

4. อตกกริยาช่วย "has" กอน "done" เช่น

"Look what that man (-) done."

เด็กจะไ้กริยาและประธานไมตรงกัน ไ้กริยาช่วยแต่จะไ้เมื่ออายุมากขึ้น

เบลดูกี⁸² สรปรหว่างอายุ 2 ถึง 5 ปี จะมีขบวนการเรียนรูภาษาเกิดขึ้นเป็นส่วนมาก เด็กอายุ 2 ปี จะเริ่มผสมคำเดี่ยว ๆ ให้เป็นคำพูดสองคำ ปกติเด็กอายุ 4 ถึง 5 ปี จะไ้ประโยคที่ซับซ้อนขึ้น คำพูดสองคำในระยะแรก ๆ จะคล้ายกับประโยคของผู้ใหญ่ แต่จะลดสวนต่าง ๆ ไปมาก

สรุป

พัฒนาการทางภาษาพูดของเด็ก คือการที่เด็กไ้คำและหน่วยคำได้เพิ่มขึ้น ไ้โครงสร้างประโยคไ้ซับซ้อนและถูกหลักไ้วยากรณมากขึ้นตามลำดับอายุ การพัฒนาการทางภาษาพูดขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะ การเรียนรู้ และอวัยวะที่ใช้ในการพูด รวมทั้งความสามารถที่คิดมาแต่กำเนิด ซึ่งเป็นโครงสร้างภายในที่จะต้องทำงานรวมกัน การเรียนรู้จะไ้จากการเสริมแรงและการฝึกให้เด็กเลียนแบบ พัฒนาการทางภาษาของเด็กจะเจริญ

⁸²U. Bellugi, "Simplification in Children's Language,"

Language Acquisition : Models and Methods. ed. R Huxley and Elisabeth Ingram (London : Academic Press, Inc., 1971), p. 95.

ไปตามลำดับชั้นคล้าย ๆ กันและสัมพันธ์กับอายุ นักจิตภาษาศาสตร์และนักจิตวิทยาได้ให้ข้อคิด และศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพัฒนาการของการใช้คำ หน่วยคำ และวากยสัมพันธ์ของเด็ก เพื่อแสดงให้เห็นว่าการใช้ภาษาของเด็กจะพัฒนาการไปตามลำดับอายุ

ผลการศึกษาวิจัยที่กล่าวมาสนับสนุนความเชื่อที่ว่า การใช้ภาษาของเด็กจะเพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ ตามหลักไวยากรณ์ภาษาประกอบด้วยหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ ส่วนลักษณะนามภาษาไทยคือคำที่ใช้ขยายคำนามแต่ละคำโดยเฉพาะ ซึ่งต้องตามหลังคำนามและจำนวนเลขเสมอ ลักษณะนามจึงจัดอยู่ในจำพวกหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ด้วย ฉะนั้นเมื่อการใช้หน่วยคำ คำ และวากยสัมพันธ์ของเด็กพัฒนาการไปตามลำดับอายุ การใช้ลักษณะนามภาษาไทยของเด็กก็น่าจะมีพัฒนาการด้วยเช่นกัน นอกจากนี้บราวน์และเบอร์โก 83 กล่าวไว้ว่า ภาษาทุกภาษามีระบบของตัวเอง ภาษานึ่งของภาษาจะทำให้ในส่วนอื่นด้วย เมื่อสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กศึกษาพบว่า เด็กไทยใช้ถ้อยคำได้เพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ ผู้วิจัยจึงคิดว่าเด็กอาจใช้ลักษณะนามภาษาไทยได้ตรงตามภาษาเขียนเพิ่มขึ้นตามลำดับอายุเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุผลดังกล่าวการวิจัยครั้งนี้จึงตั้งสมมุติฐานว่าการใช้ลักษณะนามภาษาไทยของเด็กพัฒนาการไปตามลำดับอายุ คือใช้ลักษณะนามภาษาไทยได้ตรงตามภาษาเขียนเพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ

ก่อนวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยสังเกตุพบว่า

1. มีลักษณะนามบางคำที่เด็กอายุน้อยใช้ได้ตรงตามภาษาเขียนมากกว่าเด็กอายุมาก หรือมีลักษณะนามบางคำที่เด็กอายุมากใช้ได้ตรงตามภาษาเขียนมากกว่าเด็กอายุน้อย ฉะนั้นจึงสนใจศึกษาการใช้ลักษณะนามภาษาไทยของนักเรียนแต่ละระดับอายุว่าตรงตามภาษาเขียนมากน้อยต่างกันอย่างไร และเพื่อให้ทราบแนวโน้มพัฒนาการทางการใช้ลักษณะนามภาษาไทยที่ตรงตามภาษาเขียนของเด็กวัยเรียน ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนต้นถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย การวิจัยครั้งนี้จึงศึกษานักเรียนที่มีช่วงอายุตั้งแต่ 6 ปี 7 เดือน ถึง 17 ปี 5 เดือน

83 Brown and Bergo, loc. cit.

เนื่องจากยังไม่เคยมีผู้วิจัย เรื่องพัฒนาการของการใช้ลักษณนามภาษาไทย ของเด็กไทยมาก่อน ผลการวิจัยจึงน่าจะเป็นความรู้ใหม่ในวิชาจิตวิทยาพัฒนาการด้านการใช้ภาษาของเด็ก คือทราบว่าเด็กแต่ละระดับอายุจะใช้ลักษณนามได้ตรงตามภาษาเขียน มากน้อยต่างกันอย่างไร

2. ลักษณนามภาษาไทยบางคำที่เด็กพบในชีวิตประจำวัน ไม่ตรงตามภาษาเขียน หรือคำราชาเรียนภาษาไทย เช่น ใช้ลักษณนามภาษาพูดขยายคำนาม "บัณเฑาะ" ว่า "เล่ม" ไม่ใช่ "บาน" ตามภาษาเขียน การวิจัยครั้งนี้จึงสนใจศึกษาแบบการใช้ลักษณนามภาษาไทยของนักเรียนว่าเหมือนหรือต่างจากภาษาเขียนอย่างไร และมีลักษณนามคำใดที่นักเรียน ส่วนมากใช้และไม่ใช้ตรงตามภาษาเขียน ภาษาพูดทำให้เกิดภาษาเขียน ฉะนั้นลักษณนาม คำใดที่นักเรียนส่วนมากใช้พูดแต่ต่างจากภาษาเขียน ก็น่าจะเปลี่ยนแปลงลักษณนาม ภาษาเขียนคำนั้นใหม่ให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของภาษาพูดที่คนส่วนมากใช้ ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะเป็น ประโยชน์ในการเรียนการสอน คือนำไปปรับปรุงแก้ไขบทเรียน หรือหนังสือหลักภาษาไทย บางส่วน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาพัฒนาการของการใช้ลักษณนามภาษาไทยของนักเรียนตามลำดับอายุ

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อเปรียบเทียบการใช้ลักษณนามภาษาพูดของนักเรียนที่ถูกจองตรงกับภาษาเขียนตามลำดับอายุ
2. เพื่อเปรียบเทียบการใช้ลักษณนามภาษาพูดของนักเรียนกับลักษณนามภาษาเขียนในคำราชา ว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

ขอสมมุติฐานในการวิจัย
การใช้ลักษณนามภาษาไทยของเด็กพัฒนาการไปตามลำดับอายุ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยม และประถมศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2,4,6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งแยกห้องตามแผนก มีนักเรียน 3 แผนก คือ แผนกศิลปะ แผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกทั่วไป นักเรียนแต่ละแผนกมีระดับการเรียนคละกันและมีจำนวนน้อย จึงเลือกนักเรียนทุกคนจากทั้ง 3 แผนก เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรด้วย

2. แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบการใช้ลักษณนามชนิดเติมคำมี 200 คำ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการรวบรวมลักษณนามพวกต่าง ๆ ที่คู่กับคำนาม จากหนังสือหลักภาษาไทย คำบรรยายภาษาไทยเบื้องต้น และวิทยานิพนธ์ของวิไล รัชยาพร

3. ลักษณนามที่ใช้ทดสอบกำหนดเฉพาะลักษณนามบอกชนิด บอกหมวดหมู่ บอก สันฐานและบอกอาการ

4. การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาเฉพาะภาษาพูด และองค์ประกอบด้านอายุที่มีผล ต่อการใช้ลักษณนามภาษาไทยใ้ถูกต้องตามภาษาเขียน

คำจำกัดความเฉพาะของการวิจัยนี้

ลักษณนามภาษาไทย

หมายถึง ลักษณนามที่ใช้บอกชนิด เช่น

พระองค์ คน เล่า

บอกสันฐาน เช่น วง หลัง ผืน

บอกหมวดหมู่ เช่น กอง ฝูง สำนับ

บอกอาการ เช่น จีบ มวน มวน

พัฒนาการของการใช้ลักษณนามภาษาไทย

หมายถึง ความสามารถในการใช้ลักษณนาม
ภาษาพูดได้ตรงตามภาษาเขียน
เพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ

วากยสัมพันธ์

หมายถึง การศึกษาโครงสร้างประโยคโดย
คุณลักษณะการนำคำมาเรียงกัน

การ परिवรรต

หมายถึง การสร้างประโยคใหม่โดยการ
เพิ่มคำ ลดคำ หรือ สับที่คำ

ภาษาเขียน

หมายถึง ภาษาที่ถูกต้องตามตำราดังต่อไปนี้

1. หลักภาษาไทยอักษรวิธี วจิวภาค
วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์ ของ
พระยาอุปกิตศิลปสาร
2. หลักภาษาไทยของ กำชัย ทองหล่อ
3. คำบรรยายภาษาไทยขั้นต้น ของ
ครูสภา
4. วิทยานิพนธ์เรื่อง ลักษณนาม
ภาษาไทย ของ วิไล รุยาพร

ขอตกลง เบื้องตน

1. แบบทดสอบและวิธีการทดสอบมีความเชื่อถือได้
2. นักเรียนแต่ละระดับชั้น มีคุณสมบัติเฉลี่ย เช่น เชาวน์ปัญญา ความสามารถในการเรียน และอยู่ในสภาพแวดล้อมเหมือนกัน แคระดับอายุต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพิ่มพูนความรู้ในวิชาจิตวิทยาพัฒนาการในด้านการใช้ภาษาของเด็ก
2. เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย และวิชาอื่นในระดับชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ลักษณนามคำใดที่นักเรียนใช้ซ้ำกันมากในภาษาพูด เช่น "พลู" ก็ก็มีลักษณนามภาษาเขียนว่า "กระบอก" แต่นักเรียนส่วนมากใช้ลักษณนามภาษาพูดที่คล้าย "พลู" ว่า "ดอก" ฉะนั้นครูจึงควรนำแบบของการใช้ลักษณนามภาษาพูดของนักเรียนที่ต่างจากภาษาเขียนมาปรับปรุงแก้ไขบทเรียน หรือหนังสือหลักภาษาไทย